МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 7-8 (153-154) липень-серпень 2005

Український християнський часопис

НОВІ КНИГИ ВИДАВНИЦТВА "МІСІОНЕР":

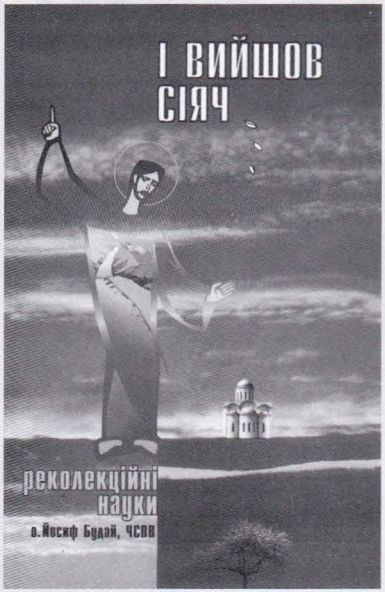

о. Йосиф Будай, ЧСВВ.

"І вийшов сіяч "

(Реколекційні науки). - 120 с., кол. ілюстр.

Ця книга є збіркою реколекційних наук, які автор голосив для людей в різних містах і селах Галичини. У ній містяться роздуми про гріх і молитву, людяність і прощення, страсті й воскресіння Ісуса Христа, життєві випробування і наші співтерпіння з Божественним Спасителем, білу смерть (аборт) і виховання дітей. Збірка реколекційних наук дає змогу довідатися також про об'явлення Пресвятої Богородиці у м. Луганську.

У кожному розділі цієї книги подано багато прикладів з життя, які допоможуть читачеві поглянути на особисті проблеми з погляду християнської моралі.

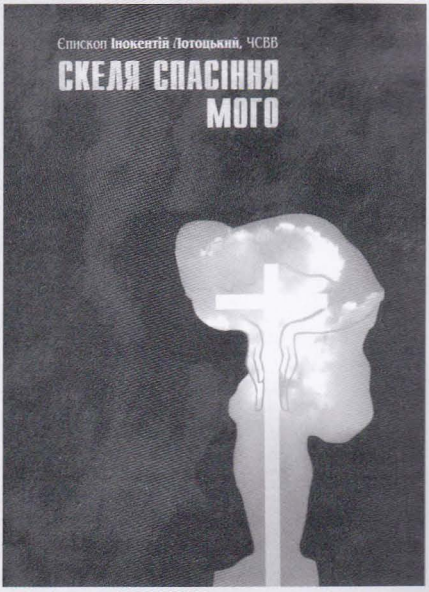

Єп. Інокентій Лотоцький, ЧСВВ.

Скеля спасіння мого.

2-ге вид. - 320 с.

Ця обширна книга є збіркою духовних проповідей, які стануть справжньою опорою і підтримкою для кожного християнина у важкій щоденній праці над спасінням власної душі. Її автором є досвідчений сіяч Божого слова, якого владика Софрон Мудрий, ЧСВВ у передньому слові книги назвав постійним живим прикладом "доброго пастиря".

Пропоновані проповіді особливі за своїм змістом і стилем, вони переплетені багатьма прикладами з життя. Окрім 32-х неділь літургійного року, які охоплюють 67 повчань, у виданні містяться різні повчання на окремі неділі, Господські та Богородичні празники і празники Святих, а також пригадні духовні науки для вірних.

"Місіонар" до кожної оселі!

Хто ще не читав "Місіонар",
Який століття вже відсвяткував,
Християнський це часопис,
У житті - духовний компас,
Той щасливий, хто його придбав.

Невибагливий, дешевий він є гість,
Лише півтори гривні щомісяця він з'їсть,
З ним не будеш ти скучати,
Вчить на Бога уповати,
Він дияволу у горлі гостра кість.

Передплачуйте журнал "Місіонар", щоб наставником духовним для всіх став!

Передплатний індекс - 23959 ***Вартість передплати:***

на 1 місяць - **1 грн. 68 коп.**, *на 3 місяці* - **5 грн. 04 коп.**, *на 6 місяців* - **10 грн. 08 коп.**

Слава Ісусу Христу!

Цього року виповнилося 40 років від часу закінчення Другого Ватиканського Собору. На відміну від попередніх Соборів Вселенської Церкви, цей Собор надав велику роль екуменізмові, тобто намаганню Католицької Церкви знайти спільну мову з іншими християнськими конфесіями шляхом наголошування на спільних цінностях і зменшення протистоянь у тих питаннях, в яких вони різняться.

Нещодавно можна було прочитати у "Львівській газеті" інтерв'ю з одним православним священиком із Тернополя. У ньому йшла мова про якийсь Акт єднання українських Церков, який благословили деякі єпископи УПЦ КП та УАПЦ. Згаданий священик, між іншим, сказав, що немає жодної надії, що до об'єднаних українських Церков УПЦ КП і УАПЦ долучиться і УГКЦ, бо, мовляв, Папа категорично проти цього єднання.

Невідомо про якого Папу говорив цей священик, – чи про Івана Павла II, чи про Венедикта XVI. Проте вважаю, що ні один зі згаданих Римських Архиєреїв не міг висловити категоричної заборони проти об'єднання нашої Церкви з українськими православними Церквами.

Дуже сприятливою є концепція о. Мирона Бендика, ректора Дрогобицької духовної семінарії, що наша св. Церква ніяким чином не бажає зривати теперішнього співпричастя з Апостольським Престолом, бо це суперечило би соборовому "Декрету про екуменізм". УГКЦ у дусі згаданої науки Другого Ватиканського Собору бажає відновити співпричастя з Константинополем, а через нього – з українськими православними Церквами. Таким чином, наша УГКЦ стала би своєрідним мостом повторного об'єднання Східної і Західної Церков.

Варто згадати, що за тих 40 років з часу завершення Другого Ватиканського Собору зроблено вже багато починань в справі єдності Церков. Уточнюємо, що екуменічна комісія Католицької Церкви не настоює на формулюваннні "Філі окве" (з грецької "і Сина") у "Символі віри". Можна його згадувати, а можна й ні, тому що наша св. віра про Пресвяту Трійцю залишається незмінною.

Щодо примату Папи, який є каменем спотикання між католиками і православними, то Католицька Церква не відреклася того, що Папа є Верховним Пастирем Христової Церкви, але чимраз частіше наголошує на тому, що він є "перший між рівними" і "Єпископ Рима".

Предметом двохсторонніх дискусій між католиками і православними можуть стати літургійні практики та церковні традиції. У випадку об'єднання українських Церков вони повинні стати менш відмінними.

Ісус Христос у Своїй Архиєрейській молитві виголосив знаменні слова, що "буде одне стадо і один пастир". Дай Боже, щоб саме в Україні цей вислів Божої волі здійснився на ділі. Такі намагання можемо лише привітати і підтримати, надавши всесторонню підтримку, зокрема молитовну.

Сьогодні, як рідко коли, настали сприятливі обставини, щоб справу об'єднання наших Церков, започатковану у першій половині XVII ст. великими митрополитами Петром Могилою з Православної Церкви і Слуги Божого Йосифа Венямина Рутського з нашої Церкви, довести до успішного завершення.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

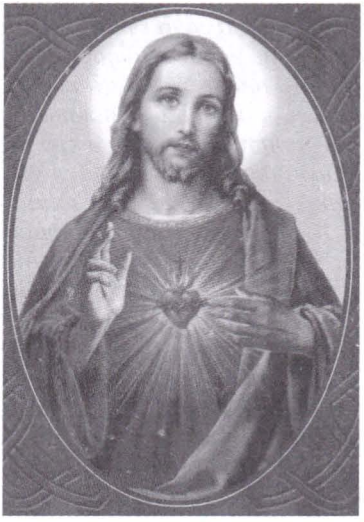

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ЛИПЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ БУЛИ БІЛЬШ ЧУЙНИМИ ДО ПОТРЕБ КОЖНОЇ ЛЮДИНИ, ПРИ ЦЬОМУ НІКОЛИ НЕ ПРИМЕНШУЮЧИ РАДИКАЛЬНИХ ВИМОГ НАУКИ СВ. ЄВАНГЕЛІЯ.

Усі люди, а тим більше християни, повинні бути чуйними до потреб своїх ближніх і якимось чином реагувати на Христові докори: *"Був Я голодний і ви Мене не нагодували"*. Ніхто з нас не може бути байдужий, що є так багато голодних людей на світі. *"Був Я хворий і ви Мене не відвідали"*. Ми добре пам'ятаємо, яку приємність чинили нам ті, які відвідали нас у недузі. *"Був Я нагий і ви Мене не одягнули"*. Ми деколи кажемо, що всім не допоможеш, проте мусимо допомагати потребуючим настільки, наскільки можемо. *"Був Я в'язнем і ви Мене не відвідали"*. І до ув'язнених ми не можемо бути байдужими, зокрема тоді, коли вони вже звільнилися з місця позбавлення волі й потребують нашої допомоги. *"Був Я чужинцем і ви Мене не прийняли"*. У нашому серці слід спершу зробити для таких людей місце, а тоді знайдеться місце і під нашим дахом.

Не в усіх випадках ми зобов'язані щось дати потребуючим, але завжди зобов'язані любити їх. Любов до узалежненого від алкоголю,

наркотиків тощо, лінивого чи неука можна проявляти не лише матеріальною милостинею, але передусім духовною, яка складається з молитви за них, а також з людяності та намагання їх врозумити і зробити здатними заробити собі на життя.

Молімося, щоб усі християни світу чимраз більше проявляли любов та милосердя до всіх знедолених і потребуючих людей.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ УСІ ОХРЕЩЕНІ ОСОБИ НАМАГАЛИСЯ У ВЛАСНИХ УМОВАХ ЖИТТЯ ЗМІНИТИ СУСПІЛЬСТВО, ОСВІТЛЮЮЧИ МЕНТАЛЬНІСТЬ І СТРУКТУРИ ЦЬОГО СВІТУ ЄВАНГЕЛЬСЬКИМ СВІТЛОМ.

Свята Церква намагалася упродовж усіх двадцяти століть свого існування вірно виконувати заповіт Ісуса Христа: "Ідіть по всьому світу і зробіть Моїми учнями всі народи". Можна навіть сказати, що у всіх народах і в усіх країнах світу є християни, хоча у деяких з них вони є, на жаль, дуже малочисленні. Самозрозуміло, що в найкращий спосіб поширюють Христову віру покликані Богом і підготовлені до того місіонери, серед яких є переважно єпископи, священики та богопосвячені особи.

У новітні часи до цього місійного завдання Церкви у різні-прерізні способи долучилося дуже багато мирян-християн на місійних теренах. Однак не лише на місійних теренах, але всюди християни повинні виконувати це Христове завдання, намагаючись змінювати ментальність і структуру цього світу, який дуже часто є далекий від людяності та християнських і моральних засад.

Молімося, щоби чимраз більше було відважних мирян, які б своїм життям змінювали суспільство, жорстокі структури якого суперечать людяності та християнським і євангельським засадам.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ГЛИБШЕ ЗБАГНУЛИ ВАЖЛИВІСТЬ СВЯТКУВАННЯ НЕДІЛІ І РЕГУЛЯРНО ВІДВІДУВАЛИ ПРИПИСАНІ ЦЕРКОВНІ БОГОСЛУЖІННЯ, А ОСОБЛИВО НЕДІЛЬНУ СЛУЖБУ БОЖУ.

Людина складається з тіла, душі й духа. Про тіло вона піклується уже зі своєї природи: годує його, одягає, захищає від спеки, холоду тощо. За свою душу або психіку людина дбає також, наприклад: розвагою, спілкуванням т. ін. Однак про дух мало хто з людей турбується.

Свята Церква постійно нагадує про необхідність того, щоб ми дбали за свого духа. До цього вона здавна закликає всіх християн, аби вони не працювали важко у недільні та святкові дні, а збиралися на спільні Богослужіння, зокрема на Божественну Літургію, у якій всі повинні брати активну участь. Крім того св. Церква поручає християнам у недільні та святкові дні чинити добро, на яке не мають часу в будні дні, наприклад, відвідати хворих, в'язнів чи когось розрадити, піднести на дусі, підбадьорити тощо.

Ніхто з порожнього не налле, тому черпаймо з живої криниці Божої благодаті, яка нам дається, зокрема у нашому храмі щонеділі й свята, аби ми могли поділитися з усіма тими, які не хочуть самі зачерпнути. Кожен з нас може виробити для себе добрий звичай: спершу себе змушуючи, а потім вже з бажанням щонеділі й у свята ходити до храму і активно брати участь у церковних Богослужіннях.

Молімося, щоб роботодавці України шанували день Господній і активно брали участь у недільні й святкові дні у Богослуженнях, а самі робітники-християни шанували це своє право брати участь у святковій Службі Божій, відстоювали його і користали з нього.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ЛИПЕНЬ – СВ. МИХАЇЛ МАЛЕЇН, 25 (12). 07

Жив у X ст. і був дядьком грецького імператора Фоки. Хоч походив із високого роду, проте не любив світських розкошів. Після закінчення навчання покинув світ і став ченцем на горі Малеон, в околиці славної згодом Атонської гори в Греції.

Чернече життя Михаїла, який згодом став ігуменом, було сповнене молитви, посту, досконалої любові й терпеливості. Відійшов до Господа у глибокій старості.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СЕРПЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ СВІТОВИЙ ДЕНЬ МОЛОДІ ВИКЛИКАВ АБО РОЗБУДИВ У МОЛОДИХ ЛЮДЕЙ БАЖАННЯ ЗУСТРІТИ ХРИСТА І ЗНАЙТИ В НЬОМУ ПРОВІДНИКА У ЇХНЬОМУ ОСОБИСТОМУ ЖИТТІ.

Слуга Божий Папа Іван Павло II скликав Всесвітній день молоді у німецькому місті Кельні, який проведе вже його наступник – Папа Венедикт XVI. Святіший Отець закликав усіх нас, зокрема членів Апостольства молитви, молитися, щоби з тієї нагоди у серцях молоді в цілому світі виникло бажання зустріти Христа під час свого життя.

Молодь схильна шукати собі лідерів і йти за ними. Незрозуміло чому, але часто молодь, зокрема студентська, у багатьох т. зв. традиційних християнських країнах світу не йде за Ісусом Христом, а за Буддою, Крішною, Расселом (свідки Єгови) та засновниками інших парахристиянських сект. На жаль, нерідко лідерів обирають серед спіритистів, ворожбитів, екстрасенсів та інших слуг диявола, а не Христа, Який є єдиною дорогою до правдивого щастя.

Молімося, щоб Ісус Христос був і залишився назавжди ідеалом і прикладом для наслідування сучасній молоді, а тоді християнство у цілому світі матиме гарне майбутнє.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ СВЯЩЕНИКИ, МОНАХИ І МОНАХИНІ, СЕМІНАРИСТИ І МИРЯНИ З МІСІЙНИХ КРАЇН, ЯКІ ВІДБУВАЮТЬ ФОРМАЦІЙНІ КУРСИ В РИМІ, ДУХОВНО ЗБАГАТИЛТИСЯ ПІД ЧАС СВОГО ПЕРЕБУВАННЯ У ВІЧНОМУ МІСТІ.

Хоча нічого на цьому світі не є вічне, однак, столицю Італії – Рим – називають Вічним містом. Древня столиця поганської Римської імперії стала осередком християнства. Останні роки свого життя у Римі жив намісник Ісуса Христа на землі св. апостол Петро, а після нього майже всі інші безпосередні Христові наступники – Папи Римські.

"Як Отець послав Мене, так Я посилаю вас", – сказав Ісус Своїм учням. Папа в свою чергу може сказати сьогодні: "Як Христос послав мене, так я посилаю вас". Він посилає на місії добре підготовлених священиків, богопосвячених осіб і мирян. У серпні цього року в Римі проходять формаційні місійні курси, на яких збираються ті, котрі вперше рушають на місійні терени, а також ті, які вже там побували, а тепер вдосконалюють і поглиблюють свій досвід.

Молімося, щоб учасники цих курсів в осередку християнства – Римі – здобули чимбільше духовного досвіду, відваги та бажання, аби те багатство, яке їм дано, успішно і жертвенно могли передавати усім людям, до яких будуть послані на місійні терени цілого світу.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ВІРНІ ЗБАГНУЛИ, ЩО ТЕРПІННЯ Є СКЛАДОВОЮ ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ І В БУДЬ-ЯКИХ ОБСТАВИНАХ ДЯКУВАЛИ БОГУ.

Терпіння і болі несумісні з людською логікою. Через тілесне терпіння і душевні болі люди дуже часто нарікають або намагаються різноманітними способами позбутися страждань обезболюючими чи іншими засобами. Багатьох людей важкі терпіння приводять до розпуки і відчаю, а деяких навіть і до самогубства.

Свята Церква згідно з наукою Ісуса Христа закликає усіх нас навчитися покірно зносити терпіння і болі. На основі Священного Писання знаємо, що кого Бог любить, того і випробовує. Пам'ятаємо також слова св. апостола Павла: "Тому, хто Бога любить, усе співдіє на добро".

Найкращим прикладом терпеливого знесення терпінь, які таким чином мають високу вартість, є наш Божественний Відкупитель, Якого ще 800 років перед Його страстями вірно описав пророк Ісая у образі терплячого Слуги. Терпіння однієї людини стає завжди нагодою для інших людей проявити співчуття і милосердя.

Молімося, щоб усі люди, яких пригноблює терпіння, – тілесне чи духовне, – не не намагалися різними способами його позбутися, але дякували Господеві, знаючи, що воно повинно вийти їм тільки на добро.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СЕРПЕНЬ – СВ. ЄВДОКИМ, 13.08 (31.07)

Народився 810 р. у побожній християнській родині у Каппадокії, що в Малій Азії. Служив у війську. Хоч мав багато нагод до гріха, однак, зберігав непорушною чистоту душі й тіла, сердечно молився і допомагав убогим щедрими милостинями.

У віці 33 років важко занедужав і закінчив своє праведне життя. При його гробі діялися численні чуда. Невдовзі нетлінні мощі св. Євдокима перенесли до Царгорода, де його батьки збудували церкву на честь свого сина.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ВЕРЕСЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ УРЯДИ ВСІХ НАРОДІВ СВІТУ ВИЗНАЛИ ПРАВО НА РЕЛІГІЙНУ СВОБОДУ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ МОЛОДІ ЦЕРКВИ, ВШАНОВУЮЧИ СУТЬ КУЛЬТУРИ МІСЦЕВИХ НАРОДІВ, УСПІШНО ПОШИРЮВАЛИ ХРИСТОВУ БЛАГОВІСТЬ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ У ВСІХ ВІРНИХ ХРИСТИЯН ЗРОДИЛОСЯ БАЖАННЯ ВИВЧАТИ КАТЕХИЗМ І ДОБРЕ ЗНАТИ ПРАВДИ ХРИСТОВОЇ ВІРИ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ВЕРЕСЕНЬ – СВ. СОЗОНТ, 20 (7). 09

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Господь підтримує всіх тих, що падають, і всіх упалих підводить" (Пс 145, 14).

"Бог – Любов" (1 Ів 4, 8). Це найбільша певність, яка повинна керувати нашим життям навіть тоді, коли нас охоплюють хвилі сумніву із-за великих природних катаклізмів; із-за насилля, на яке здатне людство; із-за наших невдач і крахів; із-за болів, котрі торкаються нас особисто.

Те, що Він є Любов'ю, Бог показав нам і продовжує це робити тисячами способів – сотворенням усіх нас; даром життя і всього того, що з ним пов'язане; відкупленням нас через Свого Сина; можливістю освячення завдяки Святому Духові.

Бог виявляє до нас Свою любов завжди: Він наближається до кожного з нас, супроводжуючи і підтримуючи нас крок за кроком у наших життєвих випробуваннях. У цьому запевняє нас псалом, з якого взяте це "слово життя". У ньому йде мова про незбагненну велич Бога, Його неземне сяйво, Його могутність, Його ніжність, Його безмежна доброта. Бог здатний на чудодійні діла і в той же час Він є нашим Батьком, Котрий повністю нами піклується, більше від нашої матері.

"Господь підтримує всіх тих, що падають, і всіх упалих підводить".

Усі ми повинні час від часу зустрітися з важкими обставинами у нашому особистому житті чи у відносинах з іншими людьми, і часто при цьому переконуємося у нашій немочі. Стикаємося із мурами байдужості та егоїзму і відчуваємо себе безпомічними перед подіями, котрі здаються нам надто великими.

Скільки болючих обставин кожен із нас мусить пережити в своєму житті! Яку велику маємо потребу, щоб той Інший подбав про нас! Якраз у такі моменти "слово життя" може нам допомогти.

Ісус дає нам нагоду переконатися у нашій неспроможності не для того, щоби нас знеохотити. Це Він чинить для того, аби ми відчули надзвичайну могутність Його благодаті, яка виявляється саме тоді, коли ми вже не маємо сил, і для того, щоб ми краще зрозуміли Його любов. Однак це при умові, що ми маємо цілковиту довіру до Нього, як немовля до своєї матері, яка дасть нам змогу відчути себе в руках Батька, Котрий нас любить такими, якими ми є, і Котрому все можливе.

Нам не стає на заваді навіть усвідомлення наших помилок, бо, будучи Любов'ю, Бог піднімає нас кожного разу, коли впадемо, подібно як батьки допомагають підвестися своїй дитині.

"Господь підтримує всіх тих, що падають, і всіх упалих підводить".

Будучи сильними завдяки цій впевненості, зможемо віддати Йому кожне наше переживання, кожну нашу проблему, як і закликає нас до цього Святе Писання: "Усяку журбу вашу покладіть на Нього, бо Він піклується про вас" (1 Пт 5, 7).

Також і нас на перших порах діяльності руху "Фоколяре" Святий Дух навчав робити перші кроки у житті любові, даючи нам завдання "віддавати всі свої журби Отцеві" щодня і навіть багато разів на день. Пам'ятаю, як я казала, що неможливо втримати в руці розжарене вугілля,

але слід його швидко кинути на землю, бо інакше воно обпече руку. Так само швидко ми віддавали нашому Отцеві кожну нашу журбу. Я не пам'ятаю ні однієї журби, котру ми віддали Його серцю і яку Він не взяв до уваги.

Але не завжди легко вірити в Його любов. Отож, намагаймося цього місяця чинити це у всіх випадках нашого життя, також і в найбільших труднощах. Тоді будемо свідками діяння Бога, Який нас не покидає, але постійно дбає про нас, і відчуємо силу, якої ніколи раніше не пізнавали.

* * *

"Маловіре, чого засумнівався?" (Мт 14, 31).

Ніч. Учні намагаються переплисти Тиверіядське озеро; човен постійно коливається внаслідок бурі й супротивного вітру. Коли одного разу вони перебували у подібній ситуації, тоді Учитель був із ними на човні, а тепер навпаки – Він залишився на землі, на одній горі, щоб молитися.

Однак Ісус не залишає їх самих серед бурі; сходить з гори, прямує їм назустріч, ідучи по воді, і підбадьорює їх словами: "Заспокойтесь, – це Я, не бійтеся" (пор. Мт 14, 27). Чи це насправді Він, чи це тільки примара? Петро, сумніваючись, вимагає у Нього доказу: "Якщо це Ти, тоді дозволь, щоби я міг іти по воді". Ісус кличе його до Себе. Петро виходить з човна, супротивний вітер його налякав, і він починає потопати. Ісус хапає його за руку і каже:

"Маловіре, чого засумнівався?".

Також сьогодні Ісус продовжує звертатися до нас цими словами щоразу, коли відчуваємо себе самотніми і немічними серед негод, які часто трапляються у нашому житті. Це недуги або важкі обставини в родині, насилля, несправедливості.., які навівають у серце сумнів, а навіть і бунт: "Чи Бог не бачить? Чому не вислуховує? Чому не приходить? Чому не допомагає? Де ж той Бог, що є Любов, у Якого віримо? Чи Він часом не є якась примара, ілюзія?".

Подібно як переляканим і маловірним учням Ісус повторював: "Бадьоріться! Це Я, не бійтеся", і навіть зійшов із гори, щоби бути поряд з ними у час небезпеки, так і тепер Він, воскреслий, продовжує приходити у наше життя, співподорожує з нами, стає нашим приятелем. Ніколи у випробуванні Ісус не залишає нас на самоті: Він готовий завжди розділити з нами наше терпіння. Може, ми не дуже в це віримо, тому кожному з нас Він продовжує повторювати:

"Маловіре, чого засумнівався?".

Ці слова є докором, але також і закликом, щоб оживити нашу віру. Поки Ісус був із нами на цій землі, Він дав багато обіцянок, сказавши,

наприклад: "Просіть і отримаєте..." (пор. Ів 16, 24); "Шукайте передусім Царство Боже, а все решта вам додасться" (пор. Мт 6, 33); "Хто залишить все задля Мене, отримає у сто разів більше в цьому житті й матиме життя вічне у спадщину" (пор. Мт 19, 29).

Усе можна одержати, але необхідно вірити в Божу любов. Для того, щоб нам дати, Ісус вимагає, аби ми принаймні визнали, що Він нас любить. Тим часом дуже часто ми клопочемося, немовби самі мали давати раду в житті, немовби були сиротами без батька. Подібно до Петра, ми більше звертаємо увагу на бурхливі хвилі, які, як нам здається, нас затоплять, аніж на присутність Ісуса, Який врешті-решт бере нас за руку.

Якщо би ми зосереджувалися на аналізі того, що нас болить, тобто усіх проблем і труднощів, то ми провалилися б у страх, зневіру тощо. Але ми не самі! Вірмо, що хтось дбає за нас! Ми повинні в Нього постійно вдивлятися! Він поряд із нами також і тоді, коли нам здається, що ми не зауважуємо Його присутності. Вірмо, довіряймо, віддаваймося повністю Йому!

Коли наша віра буде у випробуванні, тоді борімося, молімося, як Петро, який волав: "Господи, рятуй мене!" (Мт 14, 30), або як апостоли, які у подібній ситуації запитували: "Учителю, хіба Тобі байдуже, що гинемо?" (Мк 4, 38). Він не залишить нас ніколи без Своєї допомоги. Його любов є правдива і Він бере кожен наш тягар на Себе.

"Маловіре, чого засумнівався?".

Також Іван Луїс був молодою людиною з малою вірою. Іван був християнином, але, на відміну від інших членів своєї родини, які не сумнівалися, він мав сумніви в тому, що Бог існує. Жив він разом зі своїми молодшими братами і сестрами, далеко від своїх батьків.

Одного дня повстанці зайняли їхнє місто. Четверо з них увірвалися до Іванової хати. Обшукали все і хотіли взяти до війська молодого хлопця, фізично добре розвиненого. Молодші брати і сестри благали вояків, щоб Івана залишили вдома, але все було намарно.

Коли повстанці вже мали виходити з дому разом з Іваном, їхній командир передумав, вирішивши його залишити. Він шепнув сестрі Івана: "Втікайте якомога далі, бо завтра ми повернемося...", – і показав напрям, куди їм втікати. Чи це правда? Чи це не є якась пастка? Так думали брати і сестри Івана Луїса.

Вирушили вони з дому вдосвіта без копійки в кишені, але з крихіткою віри. Йшли пішки сорок п'ять кілометрів. Знайшли одного чоловіка, який оплатив їм перевіз на одній вантажівці, котра мала завезти їх до батьків. По дорозі зовсім незнайомі люди приймали їх на нічліг і годували. На контрольних постах і навіть на кордоні ніхто не перевіряв їхніх документів. Таким чином вони щасливо прибули до домівки їхніх батьків.

Мама Івана розповідала: "Жахливі обставини, в яких вони перебували, були спалені Божою любов'ю". Після прибуття додому першим запитанням Івана було: "Де тут є якась церква?". А потім сказав: "Тату, твій Бог є справді могутній".

К'яра ЛЮБІК

(Переклад з італійської о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ)

ПАЛОМНИЦТВО ДО ДЖЕРЕЛ

6-11 червня 2005 р. відбулася проща представників греко-католицьких Церков Західної Європи до Італії. Гасло прощі були слова: "Християнські коріння Європи. Паломництво до джерел".

У паломництві взяли участь греко-католицькі владики зі Східної та Західної Європи: шість єпископів із України на чолі з Блаженнішим Любомиром кардиналом Гузаром, два владики зі Словаччини, а також по одному єпископу-представнику з Греції, Чехії, Румунії, Сербії і Чорногорії, Угорщини, Італії, Франції, Польщі, Німеччини та Великобританії. На прощі був присутній і Архимандрит Сергій Гаєк з Білорусі.

6 червня учасники прощі з'їхалися до паломницького будинку "Салезіянум". *7 червня* владики відслужили Божественну Літургію у соборі св. Софії у Римі. Потім відбулося представлення Церков з погляду історії та сучасності, а також прочитана перша лекція із трьох запланованих. Лекції були основані на декреті Другого Ватиканського Собору про Східні Католицькі Церкви.

8 червня у базиліці св. Петра єпископи відслужили Божественну Літургію. Відтак відбулася загальна аудієнція в Святішого Отця Венедикта XVI, а далі – візит до Конгрегації для Східних Церков та зустріч з її Головою – Блаженнішим Ігнатієм Мусою I кардиналом Даудом. У цей день учасники прощі зустрілися з представниками ЗМІ та завітали до базиліки св. Марії Маджоре.

9 червня паломники від'їхали до Ґроттаферати, де відслужили св. Літургію. Після обіду учасники паломництва від'їхали до Рима і провели спільну молитву в базиліці св. Климента, на гробі св. Кирила. Пізніше усі відвідали базиліку св. Івана на Лятерані.

10 червня відбувся переїзд паломників до абатства Монтекасіно. Після обіду прочани поїхали до м. Амальфі, де на гробі св. апостола Андрія відслужили св. Літургію. На закінчення Кир Михаїл Колтун звернувся з пастирським словом до українських заробітчан.

Паломництво завершилося у м. Барі, де в базиліці св. Миколая на гробі цього святого відбулася св. Літургія, яку очолив Блаженніший Любомир. Після Божественної Літургії з пастирським словом до української спільноти звернувся Кир Василь Семенюк.

о. Ігор ЯЦІВ
прес-секретар Глави УГКЦ

СИНОД ЄПИСКОПІВ УГКЦ У КИЄВІ

15-16 червня 2005 р. у Києві відбулась 27-ма сесія Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ.

На Синоді було завершено остаточне читання поправок до статуту Міжнародного благодійного фонду "Карітас України" та доручено його передати для формальної державної реєстрації. Також був затверджений план євангелізації та фінансово-економічної діяльності парохії.

На засіданнях було присвячено багато часу питанням, які були представлені Митрополичими комісіями катехизації, шкільництва (проблеми виключення зі шкіл предмету "Християнська етика") та молоді (підготовка участі УГКЦ у Світовому дні молоді та проведення Патріаршого Собору на тему молоді у 2006-2007 рр.).

28-ма сесія Синоду єпископів відбудеться у листопаді 2005 р.

ПЕРШИЙ ЄВХАРИСТІЙНИЙ СОБОР

24-26 червня 2005 р. у Львові відбулася унікальна для УГКЦ подія – Всеукраїнський Євхаристійний собор. Під час святкування Євхаристійного собору відбулися дві головні події: Євхаристійний конгрес та урочиста Архиєрейська Божественна Літургія.

На Євхаристійному конгресі, який *24-25 червня* відбувся в Українському католицькому університеті, вранці служилися Архиєрейські св. Літургії (у перший день – головним служителем був Кир Софрон Мудрий, ЧСВВ, у другий день – Кир Юліян Ґбур), а також читалися доповіді, у яких проаналізовано різні аспекти Пресвятої Євхаристії.

26 червня зранку з 26 парафій м. Львова до трьох визначених місць – Оперного театру, храму Покрову Пресвятої Богородиці та храму свв. Володимира і Ольги – почали сходитися потоки вірних. Ці три групи вирушили молитовними походами на Сихів до церкви Різдва Пресвятої Богородиці. Відтак розпочався урочистий похід ієрархії, духовенства та монашества зі всіх єпархій та екзархатів УГКЦ. Ще перед початком св. Літургії було прочитано Послання католицьких єпископів України та Польщі з нагоди акту взаємного прощення і поєднання. Дійовими особами цього акту стали по шість осіб з України і Польщі: єпископ, священик, подружня пара, юнак та дівчина.

На площі ім. Івана Павла II перед храмом Різдва Пресвятої Богородиці була відслужена урочиста Архиєрейська Божественна Літургія, яку очолив Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар. З ним співслужили архиєпископ Йозеф Міхалік, Голова Польської Єпископської Конференції РКЦ, 13 наших владик, членів Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ, владика Гліб Лончина з Італії, владика Мілан Шашік із Закарпаття, гості Римо-Католицької Церкви, більше 500 священиків з різних єпархій та екзархатів УГКЦ.

Після прочитання св. Євангелія із проповіддю до вірних звернувся Глава УГКЦ. Він зокрема наголосив, що Слуга Божий Папа Іван Павло II на зустрічі з молоддю у Сихові 26 червня 2001 р. закликав усіх до миру і єдності, і додав, що наука Вселенського Архиєрея знайшла свої плоди у акті примирення між українським і польським народами.

Після цього розпочалася сугуба ектенія, до якої було додано прохання молитви поєднання. Владика Софрон Мудрий, ЧСВВ від імені Глави УГКЦ та Голова Польської Єпископської Конференції почергово, а відтак разом взивали: "Господи, за заступництвом Твоєї Пречистої Матері й усіх святих наших обох народів, відпусти нам наші гріхи і провини й благослови на дальшу дорогу, щоб ми жили й чинили так, як годиться братам і сестрам". На завершення акту примирення українська і польська делегації привітали одні одних поцілунком миру.

Перед завершенням Архиєрейської св. Літургії з проповіддю звернувся владика Йозеф Міхалік. За словами польського владики, якщо ми не любимо ближніх, то чинимо гріх, який руйнує зв'язок з Богом, адже без єдності з братами у Христі немає єдності з Богом. Після св. Літургії відбувся святковий концерт, присвячений Євхаристійному собору УГКЦ.

о. Ігор ЯЦІВ,
прес-секретар Глави УГКЦ

Від редакції. *За попередніми підрахунками на урочистій Архиєрейській св. Літургії у Львові взяло участь більше 60 тисяч осіб.*

ПРИМИРЕННЯ МІЖ НАРОДАМИ МОЖЛИВЕ*

Сьогодні, звершуючи акт взаємного прощення в ім'я справедливості та задля добра наших народів, прагнемо виконати заповіт Святішого Отця Івана Павла II – Папи миру. Цей історичний акт здійснюємо перед нашим Господом, благаючи заступництва Пресвятої Богородиці та святих угодників.

Переживаємо історичну мить, яка є даром Божої благодаті. Представники двох братніх народів – польського й українського – зустрічаються, щоб разом довершити святу справу примирення.

У нашій спільній історії не бракувало важких, іноді навіть трагічних моментів. Нас розділяли збройні, політичні та релігійні конфлікти, що виростали на ґрунті взаємних образ і упереджень. Водночас єднала нас спадщина одної віри, спільність у святому Хрещенні, завдяки якому ми – українці й поляки – прилучилися до жертовної смерті й звитяжного Воскресіння Ісуса Христа. (...)

Започатковані раніше спільні зусилля принесли свої рясні плоди. Тисячоліття Хрещення Русі-Україні в 1988 р. особливо урочисто було відзначено у Польщі на Ясній Горі за участю польських і українських єпископів. Особливо зблизило нас – католиків обох обрядів – святкування 2000-го святого року. У 2001 р. на українську землю прибув Святіший Отець Іван Павло II, наступник св. Апостола Петра. Паломницька подорож Вселенського Архиєрея надала потужний імпульс у пошуку порозуміння та в подоланні недовіри й історичних обтяжень, що не повинні більше бути перешкодою для нових поколінь українців і поляків, які прагнуть жити в атмосфері взаємної поваги та рівності в об'єднаній Європі. Ця духовна атмосфера папських відвідин уможливила спільне вшанування жертв братовбивчих конфліктів. Особливим чином проявилася солідарність наших народів у важкому випробуванні для молодої української демократії восени 2004 р. у Києві. (...)

Приносячи жертву Пресвятого Тіла і Крові Христової під час євхаристійних конгресів у Варшаві (19 червня) і Львові (26 червня), звернімося з молитвою до Всемогутнього Бога. Та спершу сповнімо святий обов'язок, про який говорить Христос: "Коли, отже, приносиш на жертовник дар твій і там згадаєш, що твій брат має щось на тебе, зостав там перед жертовником твій дар; піди, помирись перше з твоїм братом і тоді прийдеш і принесеш дар свій" (Мт 5, 23-24). Даром, який приносимо, буде виконання заповіді нашого Господа, щоб "усі були одно".

Ми є лише подорожніми на цій землі. Прямуємо шляхами віри до нашого спільного Небесного Отця, до нашої небесної Батьківщини, – тієї Батьківщини, в якій зможемо вповні причащатися повнотою Божої слави. Тому й обов'язок поєднання на земних дорогах нашого життя випливає із цієї кінцевої перспективи людського призначення. Колись наші прадіди вибрали цей спільний шлях, відкривши свої серця

---

* *Витяги з Послання католицьких єпископів України та Польщі з нагоди акту взаємного прощення і поєднання.*

та кордони наших країн для Христа. Наша обрядова та культурна різноманітність є лише виявом того величезного багатства, яке несе в собі віра у правдивого Бога, єдиного у Пресвятій Трійці.

Рік Пресвятої Євхаристії, який тепер переживаємо, допомагає нам поглибити розуміння суті цієї Святої Тайни. Як можемо виявити свою вдячність за той дар Хліба Живого, який є джерелом сподівання на мир і любов між нашими народами? "Жертва Богові – дух сокрушений: серцем сокрушеним і смиренним Бог не погордить" (Пс 50, 19). У минулому столітті наші народи подали численні свідчення крові та жертви за віру. Ця кров мучеників та ісповідників кличе нас до любові ближніх, братів і ворогів наших, та взиває: "Поєднайтеся"! Саме це ми й хочемо засвідчити актом взаємного прощення.

Піднесімося понад політичні погляди та історичні обставини, понад наші церковні обряди, навіть понад нашу національну належність – українську і польську. Пам'ятаймо насамперед, що ми діти Божі. Звернімося до Отця нашого з благанням: "Прости нам провини наші, як і ми прощаємо винуватцям нашим". А щоб молитва наша була цілком щирою, скажімо один одному слова: "Вибачаємо і просимо пробачити", – адже вони вже показали свою силу в справі примирення. (...)

О Пресвята Богородице, Мати всіх християнських народів і Христової Церкви. Ти одна – милостива наша Мати, що можеш повести діло з'єднання наших народів такими дорогами, які лише ти знаєш. Нехай від сьогодні і назавжди припиняться між нашими народами різноманітні суперечки й розбрат, а запанують мир і братня любов, що за Божою ласкою доведе нас до справжньої християнської любові та взаємного прощення.

Понад дві тисячі років тому твій Син прийшов на землю до нас, людей. І вже більше як тисячоліття сяє на нашій землі Його благодать. Однак упродовж того часу ми не завжди поводилися гідно, як Його послідовники. Тепер ми прагнемо, щоб у нашій частині світу запанував лад, побудований на щирому примиренні з усіма сусідами.

Сьогодні, у п'ятому році XXI ст. від народження твого Сина, ми стоїмо поруч зі своїми братами і сестрами польського/українського народу. Протягом останніх десятиліть ми завдавали їм багато кривд та самі зазнали від них великого лиха. І одне, і друге сповнює нас невимовним болем.

Стоїмо, Господи, перед Твоїм престолом у цей рік, присвячений Пресвятій Євхаристії – Таїнству Твоєї присутності між нами, людьми. Натхнені, спонукані й підтримані Твоєю благодаттю, – адже самі ми мало що можемо, – усвідомлюючи історичне минуле свого народу та стан власної душі, просимо прощення у наших братів і сестер поляків/ українців і прощаємо їм з щирого серця всі їхні провини супроти нас.

О Господи, за заступництвом Твоєї Матері, за молитвами всіх святих обох наших народів прости і Ти нам наші гріхи й провини та благослови нас на дальший шлях, щоб ми жили й поводилися, як личить братам і сестрам, Твоїм дітям. Боже, допоможи! Амінь.

Варшава, 19 червня 2005 р.
Львів, 26 червня 2005 р.

СВЯЩЕНИЧЕ І ДИЯКОНСЬКЕ СВЯЧЕННЯ НА ЗАКАРПАТТІ

9 червня цього року владика Мілан Шашік, Апостольський адміністратор Мукачівської єпархії УГКЦ висвятив на священика ***о. диякона Павла Михайла Кречуна, ЧСВВ*** *у с. Імстичево на Закарпатті.*

На Архиєрейській св. Літургії з Кир Міланом співслужили Протоігумен о. Григорій Гриньків, ЧСВВ, о. Мелетій Рішко, настоятель Імстичівського василіянського монастиря, багато отців Василіян та єпархіальних священиків. На урочистостях були присутні численні монахи і монахині та багато вірних, без огляду на те, що того дня була дощова погода.

Новоієрей Павло народився 12 червня 1979 р. у с. Білки Іршавського р-ну Закарпатської обл. Має молодшого брата. До 1995 р. навчався у Білківській загальноосвітній школі, а в 1995-1996 рр. здобув повну середню освіту при василіянському ліцеї у м. Червонограді.

22 червня 1996 р. вступив на кандидатуру Василіянського Чину в с. Малий Березний на Закарпатті. 19 серпня 1998 р. склав перші тимчасові обіти. Протягом 1998-1999 рр. навчався у василіянському Інституті у Золочеві, відтак – на філософсько-богословських студіях у Вищій духовній семінарії у м. Перемишлі (Польща). Професію довічних обітів склав 2 травня 2004 р. у рідному селі. Дияконські свячення отримав із рук владики Іринея Білика, ЧСВВ. Зараз новоієрей продовжує Вищі богословські студії у Любліні (Польща).

* * *

На празник Зіслання Святого Духа 19 червня цього року в Малоберезнянському василіянському монастирі єпископ Мілан Шашік уділив дияконське свячення ***бр. Климентію Андрію Рішку, ЧСВВ.***

Під час Архиєрейської св. Літургії з Кир Міланом співслужили о. Павло Райчинець, ігумен монастиря у Малому Березному, о. Мелетій Рішко, рідний брат нововисвяченого диякона, багато отців Василіян та єпархіяльних священиків. На урочистостях були присутні численні монахи та монахині і близько десяти тисяч вірних.

Новодиякон Климентій народився 2 лютого 1979 р. у с. Драгово Хустського р-ну Закарпатської обл. Має трьох братів і одну сестру. До 1993 р. навчався у загальноосвітній школі с. Драгово, до 1995 р. – у василіянських ліцеях Червонограду і Жовкви.

На кандидатуру Василіянського Чину вступив 1 червня 1995 р. у с. Малий Березний. Після новіціяту в 1997-1998 рр. навчався у василіянському Інституті м. Золочева. З 2000 по 2004 рр. вивчав філософію та богослов'я у Вищій духовній семінарії у Варшаві. У 2004 р. переведений до василіянського Інституту у смт. Брюховичі біля Львова, де продовжує вивчати богослов'я у римо-католицькій семінарії.

Редакція часопису бажає новоієрею Павлу і новодиякону Клементію щедрих Божих благодатей у виконуванні монаших та богослужбових обов'язків!

ХРИСТОС ПОНАД УСЕ

Новий Папа не назвав себе пастирем Вселенської Церкви, але Єпископом Рима. Більше разів він просив про допомогу. Цитував слова св. Венедикта: "Абсолютно нічого не вважати важливішим за Христа".

Слова і жести, зміст і форма. Чи можна визначити гасло понтифікату Папи Венедикта XVI завдяки промовистості символів і могутності висловів у двох промовах і Божественних Літургіях 264-го наступника св. Петра, які дали початок його служінню?

Папа Ратцінґер зробив несподіванку багатьом спостерігачам цілою низкою пріоритетів. Жодного разу він не говорив про свій понтифікат, але завжди тільки про Петрове служіння. Перша рішуча й помітна відмінність у порівнянні з минулим сталася вже під час вступного обряду в неділю 24 квітня цього року. У книжечках для вірних, учасників цієї св. Літургії, було надруковано: "Початок Петрового служіння Єпископа Рима". А раніше там були такі слова: "Літургія коронування", або: "Літургія інавгурації служіння Верховного Пастиря Вселенської Церкви".

Папа Венедикт XVI рушає іншим шляхом і пояснює, що завдання понтифіка, яке полягає в утвердженні у вірі братів, випливає з того, що він є передусім Єпископом Рима. Тут не йде мова про незначний відтінок, бо підкреслювання суттєвої ролі Єпископа Рима могло би мати дуже важливі екуменічні наслідки. В дійсності багато інших християн дуже важко сприймають титул "Пастир Вселенської Церкви".

Папа зробив ще один крок уперед. Він скасував з папського герба тіару, яка разом із ключами є символом понтифікальної влади. Тіари вже у Ватикані немає з того часу, коли Папа Павло VI продав її американському кардиналові Спелману, а гроші віддав на потреби Африки. Все ж таки тіара після цього залишилася у папській символіці над гербом. Тим часом Папа Венедикт XVI вирішив скасувати її і замінити звичайною єпископською мітрою.

Інша інновація папської символіки: введення палія – символ загубленої вівці, котру Ісус кладе Собі на плечі. Це також єпископський знак, більше того, "знак", який відрізняє єпископів у їхньому післанництві провідників вірних. Палій, якого одягнув Папа Венедикт XVI під час понтифікальної Служби Божої, був цілковито відмінний від попередніх. Довжина його – 260 см, а ширина – 8 см. Він є точно такий же, як найдавніший палій, якого було знайдено у гробі св. Папи Мартина з Турсу ще в кінці першого тисячоліття. Підґрунтя цих змін є максимальне наголошення на колеґіальності єпископів як засобу проводу Церкви.

У всіх промовах Папа неодноразово просив про допомогу. Під час концелебрації у неділю 24 квітня видно було Папу, який очолює усіх кардиналів, котрі його оточували. Це означало, що Петрове служіння виконується не індивідуальним рішенням, але вислуховуванням цілого народу Божого, який живе у співпричасті з Петром навколо Христа.

Акт присяги послуху новому Папі також був змінений. Дотепер цей знак пошани був зарезервований тільки кардиналам. Папа Ратцінґер бажав, щоб у ньому символічно брала участь ціла Церква: три кардинали, один єпископ, один священик, один монах, одна монахиня, подружжя

** За матеріалом італійського часопису "Християнська сім'я" ("Famiglia Cristiana", n. 19/2005).*

(чоловік і жінка) з дитиною, хлопець і дівчина (останнім того дня було уділено св. Тайну Миропомазання, яку в римо-католицькому обряді приймають у віці 12-ти років виключно з рук свого єпископа). Усі вони прибули з різних країн і континентів.

Існує ще один знак, на якому слід наголосити: важливість ролі, яка була віддана жінці у першій св. Літургії нового Папи. Перших п'ять осіб, які прийняли св. Причастя під час першої прилюдної Служби Божої Папи, були жінки. До речі, слід згадати, що Конгрегація у справах науки віри, очолена Йосифом Ратцінґером, минулого року опублікувала надзвичайний документ про співпрацю чоловіка і жінки у Церкві й світі.

Жінкам Папа Венедикт XVI присвятив також першу замітку в додатку до промови. Це сталося однієї середи під час генеральної аудієнції. У тексті йшла мова про свв. Кирила і Методія, покровителів Європи. Папа Ратцінґер додав св. Бригіду Швецьку, св. Катерину з Сієни і св. Едит Штайн, які також є покровительками Європи.

У ті дні Папа Венедикт XVI звертався до вірних, завжди називаючи їх "дорогі друзі". Це викликало ентузіазм і бурхливі емоції. На св. Літургії він сказав: "Моліться за мене, щоб я навчився любити чимраз більше своє стадо, св. Церкву, кожного з вас особисто і всіх вас разом. Моліться за мене, щоб я не втікав зі страху перед вовками".

Папа Венедикт XVI не намагається стати якоюсь важливою особою. Багато разів можна було зауважити зі слів Папи-богослова, що він не забуває важливу річ: служіння Церкви не основується на блискучості особи, хоч би це був сам наслідник св. Петра. На перше місце він поставив церковну єдність і Євангеліє. Є кілька висловів, які це показують.

У першій проповіді Папа сказав, що він не має програми свого понтифікату: "Моєю правдивою програмою понтифікату є те, щоб не чинити мою волю, не впроваджувати в дію мої ідеї, але щоб прислухатися з цілою Церквою до слів і волі Господа". Це найважливіша причина існування Церкви, яка має віднайти сенс Духа і наголосити на тому, що зустрітися з Христом, Який дає сенс життю, можна лише тоді, коли звертати більше уваги на важливість осіб, ніж на саму владу.

Відтак аж два рази у базиліці св. Павла за мурами і на одній генеральній аудієнції в середу Папа повторив вислів з монашого правила св. Венедикта: *"Абсолютно нічого не вважати важливішим за Христа"*. Ці могутні слова стають своєрідним осередком усього, що дотепер виголосив Папа Венедикт XVI. Сам факт, що він двічі повторив цей вислів, говорить, що цими словами він висловлює правдиву програму свого понтифікату.

У базиліці св. Павла, в одному з найбільш символічних храмів Рима, в якому похований Апостол народів (людина, яка стала першим свідком Христа у культурі), Папа Венедикт XVI спершу пригадав соборовий декрет "Ad gentes" ("До народів"), а потім зацитував слова св. Августина про завдання апостолів: "Проповідуючи слово істини і народжуючи Церкви". Він це вчинив, щоб пояснити, що слід залишити кожну культуру і кожну найвищу науку, аби намагатись проповідати слово Боже.

Це і є гасло понтифікату Папи Венедикта XVI: "Абсолютно нічого не вважати важливішим за Христа".

Альберто БОББІЙО
(Переклад з італійської сестер Редемптористок контемплятивного монастиря у Мальяно Сабіні в Італії)

"ЗУСТРІЧ ІЗ ЖИВИМ БОГОМ" (2)

Диявол спокушає усіх людей зовні й перемогти його можна шляхом покаяння, тобто св. Сповіддю. Однак деяких людей він спокушає також з нутра, бажаючи запанувати над ними повністю. У таких випадках не вистачає тільки молитви, посту, читання св. Письма і навіть прийняття Святих Тайн Сповіді й Причастя. Потрібно окремих молитов, передбачених св. Церквою, яка опирається на Христові слова: "Бісів виганяйте".

Шляхом окультних практик і прокльонів злі сили можуть увійти у наше нутро, безпосередньо спокушаючи і прив'язуючи нас до гріха. У творах Святих Отців, зокрема монахів, мовиться про т. зв. вимушені гріхи, з яких людина неспроможна сама визволитися. Це знак, що зла сила увійшла в таку людину і взяла її у свій полон. Людина відчуває цю злу силу так, немовби хтось чужий увійшов до її нутра *(це не те саме, що психічна недуга роздвоєння особи – прим. ред.)*.

Один чоловік говорив: "Не клену я, але чорний, що в мені". Молода студентка жалілася, що після того, як її подруга ворожила їй на долоні, вона відчула, що хтось увійшов у неї. Дівчина, яка була доброю християнкою і найкращою ученицею, тепер почала говорити безглузді слова: "Життя моє не має жодного сенсу. Я хочу себе вбити". Вона намагалася вчинити самогубство, однак, в останню мить її врятували. Людина, яку полонив диявол, відчуває, як її небажаний гість заповідає, що саме вона має вчинити. Якщо ж людина його не слухає, то він робить її навіженою.

Одна дівчина розповіла священикові, що займається окультною практикою: викликанням духів і магією. Коли вона хотіла посповідатися, то раптом впала на землю. Потім вона розповіла: "Якась внутрішня сила кинула мене на підлогу. Та ж сама сила штовхає мене, щоби я ненавиділа своїх батьків і закінчила своє життя самогубством".

Ось так злий дух може увійти в людину, зробити її своїм в'язнем, сильно напастувати і заважати їй на шляху до досконалості. Для того, щоб позбутися злої сили, не вистачає тільки сповіді, ані звичайної молитви. У таких випадках необхідно відмолювати молитву-заклинання злого духа, яка є молитвою св. Церкви.

Молитва-заклинання справді визволяє людину з внутрішнього рабства. Знайомий священик розповів мені: "Одна дівчина займалася спіритизмом. Вона часто втікала вночі з дому, жахливо викрикувала. Бувало, що навіть кидала хрест на землю і топтала його. Лікарі не могли їй допомогти. Тоді я почав відмолювати над нею молитви проти злих сил. Нею дуже почало трясти, немовби хотіла щось зі себе викинути. Після декількох молитов вона повністю заспокоїлася, посповідалася і прийняла св. Причастя. З того часу вона вже не поверталась до своїх окультних практик, внаслідок чого щось подібного з нею ніколи вже не траплялося".

Зла сила вселяється не лише в людей, але і в предмети або навіть і в домівку. В одному домі, який раніше був місцем зустрічей спіритистів, майже щоночі щось товклося. Господарі покропили свяченою водою цілий дім. Коли краплі свяченої води впали на газову плиту, то з неї вибухло велике полум'я вогню. Наступного дня після ранкових молитов господиня хотіла запалити під плитою. У ту мить плиту від вибуху рознесло на частини. Якимось чудом ні один кусник не зачепив жінку. Тоді господарі покликали священика, який посвятив хату і прочитав молитву-заклинання. З тих пір у домі настав спокій.

Чимало людей має подібні негативні досвіди. Священики майже щодня чують від людей про такі випадки. На жаль, і прості миряни, і священики бояться про це відкрито говорити. Мабуть, через різні упередження ніхто не наважується серйозно вивчати ці проблеми, шукати виходу з лиха, в яке люди чимраз більше впадають. Натомість у наших селах і містах збільшується кількість ворожбитів, екстрасенсів і до них подібних слуг диявола, які обдурюють збідованих людей порожніми словами, обіцяючи їм визволення з їхніх бід, *(а також здираючи за це великі гроші – прим. перекл.)*. Психіатри зауважують існування злих сил, з якими вони не дають собі ради, але наука про них не може нічого сказати, так само, як не може сказати нічого про Бога.

Джерело пізнання злих сил знаходимо у Святому Письмі й Священному Переданні. Вони недвозначно говорять про злі сили, більше того, чітко подають нам спосіб, як визволитися від злих сил. Тверда віра Церкви і сьогодні є традиційною, незважаючи на різні сумніви і переконання деяких екзегетів і богословів. Новітні богословські дослідження підтверджують існування злих сил. Церква у наші часи далі продовжує усвідомлювати своє завдання – бути визволителькою від таємничих і для науки незнаних сил. Свята Церква в той сам час рятує і захищає людей від цього лиха. Це завдання духовного визволення від гріха, від смерті і від злого духа є для неї суттєвим. Довірив його їй Ісус з Назарету, Спаситель світу.

Окультні сили не тільки заважають людині у духовному і психічному розвитку, але гальмують її на шляху до Ісуса Христа. Одна дівчина говорила, що не може молитися, бо відчуває якусь нудьгу і опір. Чим більше бажає наблизитися до Ісуса, тим сильніше відчуває цей опір. На одному молитовному зібранні вона розповіла про це своїм подругам, а вони запитали її: "Чи ти не займалася колись магією?". Вона відповіла: "Моя сестра часто ходила до якогось ворожбита і принесла мені від нього амулет". Почувши це, подруги наказали їй викинути амулет і спільно помолилися за неї. Після цього до дівчини повернулися велика радість і глибокий внутрішній мир.

Отці Церкви і монахи свідчать, що злі сили використовують кожну нашу недугу і нудьгу, щоби збільшити наші страждання. Часто достатньо у таких випадках закликати ім'я Ісуса, щоб відігнати злі сили, а тоді скоро можна позбутися нудьги і вилікувати недугу. Злі сили можемо пізнати у таких випадках: коли людина має якийсь неспокій, але не знає його причини; коли гнівається і не може вгамувати лють; коли має ненависть, яка руйнує стосунки у суспільстві; коли захоплена нерозумним бажанням помсти; коли керована почуттям ревнивості, що руйнує подружжя або псує відносини з рідними; коли має жадобу грошей і багатства; коли полонена нерозумною закоханістю, від якої немає ліку; коли перебуває у постійній сварці тощо.

Як правило, причиною згаданих нами випадків є зла сила. Кров Ісуса зв'язує її, а ім'я Ісусове відганяє її від людей. Перед іменем Ісуса має приклонитися кожне коліно, як пише св. Павло (пор. Фил 2, 10). Одну дівчину, яка довго займалася спіритизмом, священик визволив від злої сили шляхом відмолювання такої молитви: "Зв'язую тебе, злий духу, Кров'ю Ісуса", після чого відчитав молитву-заклинання.

Як бачимо, Ісус дав владу Церкві над злими силами, які їй підпорядковуються. Дав Він також Церкві владу над гріхом і християни очищуються від гріхів. Дав Церкві силу над смертю, тому вона оживляє вірних.

Дав Церкві силу над недугами, тому вона, відганяючи злі сили і прощаючи гріх, лікує недуги у їхніх причинах. Таким чином Церква очищає світ від міфологічних понять і визволяє людину від страху перед незнаними силами.

Проголошуючи Ісуса Господом усього сотвореного, Церква дає людям змогу, щоб вони відчували себе господарями, а не рабами. Вона закликає людей, аби нічого не боялися, бо вони є дітьми Божими, і свобідно крокували життям. "Тим, які люблять Бога, усе співдіє на добро" (пор. Рим 8, 28). Вимагаючи від людей навернення до Ісуса Христа, Церква дає їм змогу осягнути свободу серця. Людина і взагалі світ буде вільний тільки тоді, коли людські серця будуть змінені й свобідні. *(Закінчення. Початок у ч. 6 за 2005 р.)*

о. Томіслав ІВАНЧІЦЬ
(Переклад з хорватської Павла Запотічного)

У липні й серпні цього року маємо нагоду помолитися за численних ювілярів Василіянського Чину, які трудяться на духовній ниві по цілому світі.

9 липня святкує 50-ліття життя **о. Йосиф Новосад** із Бразилії; *14 липня* отці **Назарій Лех** зі с. Підгірці й **Мирон Семків** зі с. Улашківці відзначають 20 років священства. *23 липня* 10 років священства відзначає **о. Володимир Седлачик**, Протоігумен ЧСВВ у Словаччині.

6 серпня п'ятиліття священичого служіння святкують отці Василіяни зі Львова – **Макарій Ленів** (провінційний економ), якому *22 липня* виповнюється 30 років життя, і **Артемій Новіцький**, а також **о. Власій Фуц** із Жовкви. *7 серпня* 45 років священства відзначає **о. Микола Шантай** з Угорщини. *8 серпня* 35 років священства святкує **о. Іриней Бондре** з Румунії. *14 серпня* 30 років священства відзначає **о. Віталій Дудкевич**, Генеральний секретар Управи ЧСВВ у Римі. *15 серпня* 10 років священства відзначає **о. Григорій Гриньків**, Протоігумен ЧСВВ в Україні. *17 серпня* **о. Марко Зазуля** з далекої Канади святкує 70-ліття життя.

Редакція "Місіонаря" бажає всім отцям-ювілярам щедрого Божого благословення на многії і благії літа!

РОЗКЛАД ПРОВЕДЕННЯ РЕКОЛЕКЦІЙ У ПІДГОРЕЦЬКОМУ МОНАСТИРІ

Ми вже неодноразово згадували про проведення реколекцій у Підгорецькому василіянському монастирі, тема яких – духовне навернення і життя у Христі. Продовжуємо подавати розклад реколекцій у вересні-листопаді цього року, які проводить молодий о. місіонер Корнилій Яремак, ЧСВВ, директор місій Чину св. Василія Великого.

ВЕРЕСЕНЬ	ЖОВТЕНЬ	ЛИСТОПАД
22) 8-11.09	26) 6-9.10	30) 3-6.11
23) 15-18.09	27) 13-16.10	31) 10-13.11
24) 22-25.09	28) 20-23.10	32) 17-20.11
25) 29.09-2.10	29) 27-30.10	

УСІ ЇЛИ І НАСИТИЛИСЯ

Після цілковитої колективізації сіл на Західній Україні виникли проблеми з хлібом. Це були останні роки життя і правління Сталіна, який вміло використовував важелі голоду для управління різними народами своєї імперії.

На сім'ю виділяли до 25 сотиків орної землі, а в кого був садок, то і цього не давали. В колгоспі виплачували зерном за трудодні, якого вистачало на декілька тижнів, а коли хто мав борги перед колгоспом, то і цього не отримував.

По районних містах з'явились великі черги за хлібом. Стояли іноді натовпи людей перед крамницями, бажаючи купити хоча би дві хлібини. В чергах стояли як дорослі люди, так і малі діти чи зимою, чи літом. Людей, які скуповували хліб, називали часто "парашутистами" із-за тлумаків чи мішків, з якими їм доводилось носитись по транспорті й потім везти поїздами до своїх домівок.

Був літній ранок. Іван сказав до свого десятирічного сина:

– Миколко, ось маєш гроші. Піди до міста і купи хоч дві буханки хліба, а якщо зможеш, то знову встань у чергу і купи ще декілька хлібин.

Миколка зрадів, що батько доручив йому таку важливу справу, швидко одягнувся і, отримавши батьківське благословення, босими ногами подався до міста Яворова. Ранкова свіжість, росяна трава освіжала його ноги, а тепле літнє сонечко надавало наснаги у подорожі. Дорогою хлопець молився, наспівував пісні і незчувся, як подолав дванадцять кілометрів. У місті було вже багато людей з різних сіл, які стояли у черзі за хлібом біля двох магазинів, що знаходились в центрі міста.

У той час якраз привезли хліб до однієї крамниці. Миколка швидко став у чергу, але із-за великої кількості людей йому не вистачило хліба. Від людей почув, що хліб ще привезуть на т. зв. Передмістя. Миколка поспішив до іншої крамниці, де дійсно люди стояли біля крамниці в очікуванні хліба. І дійсно невдовзі з пекарні привезли хліб. Після того, як хліб вивантажили, люди зайняли цілу крамницю. Миколка опинився в середині крамниці і через якийсь час йому вдалося наблизитися до прилавка.

– Ось гроші, дайте мені хліба. Нас восьмеро в батьків, – попросив хлопчина.

Продавщиці стало жаль хлопчика і вона, не роздумуючи, подала йому десять теплих хлібин. Все сталося так швидко, що хлопчина аж тепер зрозумів, що з ним відбувається. Вийшовши з крамниці, він акуратно поскладав хліб у рюкзак, закинув його на плечі і подався додому. Дорогою він смакував свіжий хліб, вгамовуючи нестерпний голод.

Додому хлопчина вирішив іти польовими стежками навпростець. Витягнувши з кишені вервичку, він почав відмовляти радісні таїнства. Синє небо, зелені лани пшениці і тепле сонце, а найбільше молитва підносила його на дусі.

Та чим далі Миколка йшов, тим дорога ставала важчою. Він був втомлений під тягарем хліба і від гарячого сонця. Йому так хотілось відпочити і попити свіжої води. А дороги ще навіть половини не пройшов.

Хлопець вийшов на роздоріжжя польових доріг, де стояв зарослий терниною похилений дерев'яний хрест, який здавалось, що ось-ось упаде. Усі хрести в той час розбивали, ламали і вивозили у невідомі місця. І цей хрест немовби чекав свого часу.

Миколка зупинився, скинув з плечей рюкзак із хлібом. Ноги йому підкосились від втоми і він впав на зелену траву. Але тут же він піднявся, став на коліна і почав вдивлятися у розп'яття. Пригноблений втомою, він шукав допомоги у Христа, Який був прибитий до хреста. Він почав молитися:

– Ісусе, Ти ніс важкий хрест і найкраще розумієш, як мені важко. Допоможи мені донести хліб додому.

Відмовивши "Отче наш" і "Богородице Діво", Миколка ліг на траву. Поряд росла липа, в тіні якої він заснув легким сном. Враз прокинувся від того, що хтось до нього тихо промовляє.

Миколка підвівся і біля себе побачив заплаканого товариша, свого сусіда Петра.

– Чому ти плачеш? Що сталось? – запитав Миколка.

– Мені не вдалося купити в місті хліба, – крізь сльози промовив Петро.

– Не переживай. Мені продали більше хліба, ніж я сподівався. Я тобі дам кілька хлібин, щоб ти міг віднести додому і поділитися зі своїми молодшими братами і сестрами.

– Я тобі дуже вдячний, – мовив радісно Петро.

Подивившись на розп'яття, яке хиталось від вітру, Миколка відчув на серці велику радість. Хлопці розділили між собою хліб, щоб було легше нести, і попростували до села. Перед своїм домом Петро ще раз подякував Миколці за хліб.

У хаті Миколки нікого не було, всі були на городі. Хлопчик виклав п'ять хлібин на стіл. Невдовзі до хати увійшов батько.

– Як тобі вдалося купити стільки хліба? – запитав здивовано.

– Тату, та мені вдалося купити аж десять буханок, – з радістю мовив Миколка, – але я п'ять віддав Петрові. Він плакав, бо не купив ні однієї буханки.

– Гаразд, сину, ти дуже добре зробив. Знаєш, був колись один хлопчина, який радо віддав Ісусові своїх п'ять ячмінних хлібів, а Він ними нагодував п'ять тисяч чоловіків, чудесно його помноживши. Так, сину, чини завжди. Ісус казав: "Що зробиш своєму ближньому у потребі, те Мені вчиниш". Подякуймо разом Богові, Який за нас не забуває і допомагає нам у скрутні хвилини.

Батько обійняв свого сина, а потім обидва щиро помолились, дякуючи Богові за Його велике милосердя.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ

СВЯТІ ВЕРХОВНІ АПОСТОЛИ

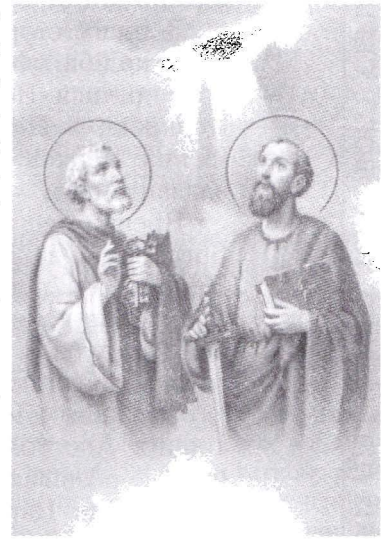

На одній з найбільших і чи не найкращих на світі площ Святого Апостола Петра в Римі стоять дві велетенські статуї з мармуру. Одна зображає св. апостола Петра з ключами в руці, які є символом найвищої духовної влади на світі, а друга – св. апостола Павла з мечем у руці, котрий є символом слова Божого, яке різко змінює людину, що його приймає.

Перераховуючи імена дванадцятьох свв. апостолів, св. євангелист Марко виділяє з них іншу двійку свв. апостолів – Якова та Івана – "синів грому". Логічніше було би до Петра долучити його рідного брата Андрія Первозванного. Ще більше підходило би долучити до Петра св. апостола Івана, котрий разом із ним відважно слідував за Христом, коли Його засуджували на смерть. Більше того, Петро й Іван стали першими (з-поміж Христових апостолів) свідками воскресіння Ісуса, а відтак відважно проповідували віру в Христа у Єрусалимі. Все ж таки первісна Церква до двійки Верховних Апостолів зарахувала Павла, який не належав ні до дванадцяти, ні до семидесяти апостолів Ісуса Христа.

Здавалося би, що Петро і Павло зовсім різні, зокрема, коли мова йде про характер, освіту, походження, таланти тощо. Справді, Петро не мав освіти, був він звичайним рибалкою. Павло, натомість, був великим знавцем Священного Писання, Божого Закону, належав до елітного гуртка фарисеїв. Петро походив з убогих кіл, а Павло, судячи по тому, що був римським громадянином, походив із шляхетного роду.

Характери в обох Верховних Апостолів були різні. Петра не один раз підводила його запальна вдача і нерішучість. Натомість Павло увесь час був рішучим і безкомпромісним борцем за Божу справу. Неоднаково ці два апостоли були обдаровані: Петро прекрасними проповідями навертав тисячі людей до Бога, а Павло майстерним пером у численних посланнях викладав суть науки Церкви про Христа – Відкупителя світу, ставши таким чином Апостолом народів.

Петро мав щастя жити разом із Ісусом протягом цілого часу Його апостольської діяльності на землі, будучи свідком Його воскресіння і вознесіння. Павло, натомість, Христа Господа ніколи не бачив, а лише чув Його могутній голос по

дорозі до Дамаску і у видінні на "третьому небі". Розбіжності у своїх поглядах щодо обрізання Петро і Павло узгіднили після гострої суперечки на Єрусалимському Соборі.

З іншої сторони ці два Верховні Апостоли були багато в чому подібні. Мали вони добрі організаторські здібності, які пригодилися Петрові-керманичу – для керування кораблем-Церквою, а Павлові – для успішного проводу молодих помісних Церков. Відзначалися вони великим духом молитви і надзвичайним запалом до праці, в тому числі й фізичної.

Врешті-решт проявили вони обидва героїзм й любов до Бога, коли за Нього пролляли свою мученицьку кров у час Неронового переслідування християн. Петро був розп'ятий стрімголов на північному пагорбі Рима – на Ватикані, а Павлові відрубали голову на південному передмісті Рима – на т. зв. Трьох Фонтанах.

Ось чому Петро і Павло творять нероздільну двійку Верховних Апостолів. Вони є і будуть тими світилами-велетнями, які розвівають страх і сумнів усіх людей щодо їхньої придатності до Царства Божого, без огляду на характер, походження, освіту, таланти тощо. Для всіх людей у світі є місце на кораблі-Церкві, який прямує до пристані вічної.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Наталія Мельник із Долинського р-ну Івано-Франківської обл. – Господу Богу за допомогу в житті, Матері Божій за опіку, блаж. свщмч. Миколаю Чарнецькому за заступництво. Наша читачка мала проблеми зі здоров'ям на заробітках, але у задовільному стані повернулася додому.

Сім'я Гнатів із м. Золочева Львівської обл. – Господу Богу в Пресвятій Трійці єдиному, Матері Божій і всім небесним заступникам за опіку над родиною. Особлива подяка за оздоровлення внука, сина і брата належить Слузі Божому Митрополиту Андрею Шептицькому.

Марія Столяр зі с. Нагачів Яворівського р-ну Львівської обл. – Господу Богу за одужання маленької доньки, яка довший час не могла ставати на ноги. Наша читачка також окремо дякує священикам і монахиням, які духовно допомагали їй у цій важкій життєвій ситуації.

Зиновія Федина з м. Сокаля Львівської обл. – св. Філомені за заступництво перед Богом (їй вдалося уникнути важкої травми).

Стефанія Вавринович з м. Червонограда Львівської обл. – Ісусові Христові, Матері Божій, небесним заступникам – св. Антонію Падевському, блаж. свщмч. Миколаю Чарнецькому, св. Йосифові, всім святим і мученикам України за вислухані молитви.

Зиновія Мельникова з м. Сокаля Львівської обл. – Господу Богу за оздоровлення доньки, Матері Божій Неустанної Помочі, св. ап. Юді Тадею, св. о. Миколаю Чудотворцю за небесне заступництво.

ПРАБАТЬКО ХАРКІВСЬКИХ ПОЕТІВ

У 1673 р. славний харківський козацький осадчий Григорій Донець власним коштом заклав за вісім верст від міста Харкова монастир. Цей монастир повстав на шляху до Києва, до Європи.

Майбутньому полковому місту судилось стати європейським містом і столицею Слобідської України, а монастирю, названому Курязьким Старохарківським Преображенським, зникнути назавжди. Проте образ його залишається у молитвах харків'ян як намолене Святе місце, а у їх пам'яті – як загублена літературна колиска краю.

Лицарська звитяга засновника монастиря Г. Донця, який прийняв там же чернечий постриг і отримав при цьому ім'я Авдій, оспівана в панегірику "Багатий сад" поета Івана Орновського. Бажаним гостем монастирської братії був св. Йоасаф Горленко – Бєлгородський єпископ, видатний поет свого часу.

Геніальний український мандрівний філософ, поет і просвітитель Григорій Сковорода любив "по нъсколько времени" жити й творити в Преображенському монастирі, де була багата бібліотека. Саме в цьому монастирі, де проживало багато освічених ченців, здобув початкову освіту, був його послушником і мріяв залишитись назавжди його ченцем фундатор сучасної української літератури й нащадок його засновника Григорій Квітка-Основ'яненко. Як це не прикро, кінець літературній історії Преображенського монастиря і початок його руйнації поклав також письменник, а при тому і педагог Антон Макаренко, організувавши в ньому в середині 20-х рр. XVIII ст. колонію для безпритульних дітей.

Уся літературна історія Преображенського монастиря і всього Слобідського краю ведеться від архимандрита Онуфрія. Про нього відомо лише те, що у 1693-1696 рр. та у 1705-1709 рр. він був настоятелем цього монастиря.

Добі українського бароко, яка тривала впродовж XVII-XVIII ст., був притаманний всеохоплюючий, нечуваний до того в Україні злет духовності й мистецтва, науки і суспільної думки. Вся Європа, включно з Україною, була бароковою. У той час викристалізувався новий світогляд людини. "Людина бароко або втікає до усамітнення зі своїм Богом, або навпаки, кидається у вир політичної боротьби (а політика бароко – політика широких всесвітніх планів та жадань), перепливає океани, шукаючи колоній, береться до планів поліпшити стан усього людства чи то політичною, чи то церковною, науковою, мовною (проекти штучних мов) чи якоюсь іншою реформою. В ідеалі обидва для людини бароко можливі шляхи ведуть до тієї самої мети: через "світ" (природу, науку, політику і т. д.) людина приходить завше до того самого – Бога", – писав у своїй "Історії Української літератури" класик літературознавства, академік Дмитро Чижевський.

Якраз такими були козаки-засновники Харкова – перші колонізатори Слобідського краю. Таким був і архимандрит Онуфрій, адже побожність тоді була зворотнім боком козацької звитяги. Поза сумнівом, сучасні слобожани, нащадки козаків, є генетично європейцями так само, як і Харків, заснований в добу бароко, є європейським містом.

Нині можемо тільки здогадуватись щодо служіння і праці архимандрита Онуфрія – надто багато тих барокових митців, про яких ми нічого не знаємо або знаємо дуже мало. Напевно, ми ніколи не дізнаємось мирського імені архимандрита, роду і стану, з яких він походив, місце-

вості, де він народився. Дуже ймовірно, що навчався майбутній церковний достойник та поет у Київській академії, заснованій великим митрополитом та бароковим письменником Петром Могилою.

Завдяки Київській академії бароковий світогляд, найпрогресивніший у ту пору, прищепився по всій Україні. Цілком імовірно, що в молодості архимандрит Онуфрій був "мандрівним дяком", українським відповідником європейських вагантів. В Україні немає жодного шляху, яким би не подорожували оспівані Миколою Гоголем мандрівні дяки, по-іншому – "бакаляри" Київської академії, складаючи канти та вірші. Переважно вони були вчителями і в школах для простого люду, і в багатих садибах української шляхти, котра залюбки наймала мандрівних дяків-бакалярів для виховання своїх "нєдорослєй".

Наприкінці XVII – на початку XVIII ст. на Слобожанщині шкіл не бракувало – пригадаємо хоча би Харків, Ізюм, Валки, Деркачі, Липці, Пісочін, Стару і Нову Водолагу, Богодухів, Коломак, Балаклію, Савинці, Лиман та Печеніги. Старожитня Слобожанщина кохалась у поезії та освіті. Цей край був благословенним для мандрівних дяків-бакалярів – вони знаходили притулок також у її монастирях, стаючи ченцями.

Архимандрит Онуфрій осів у Курязькому Старохарківському Преображенському монастирі. Як слобожанин, він віршував багато, однак, зберігся лише один його твір, написаний у міжчасі двох його настоятельств. Це рукописна календарно-астрологічна книга, скорочена назва якої звучить: "О пріроженю человъческом" (її можна перекласти як "Про людське призначення" або "Про людську долю").

Заслуга сучасної публікації цього твору належить професорові Харківського педагогічного університету Леоніду Ушкалову, який включив твір архимандрита Онуфрія до упорядкованої ним унікальної антології "Барокова поезія Слобожанщини" (Харків, 2002 р.). "Читаючи небо як мереживо Господніх знаків, наш поет перетворює карколомну сув'язь буття на "ключ розуміння" людської долі, зоряне небо й Господь були міцно з'єднані в душі цього чоловіка, так само, як і в душах інших слобожанських поетів, філософів і богословів..." – так у передмові до антології визначає сутність твору архимандрита Онуфрія харківський науковець.

Не знаємо, скільки тривало земне життя прабатька харківських поетів, не знаємо коли і де воно закінчилось, не знаємо, де покояться його тлінні останки.

"Смерте страшна, замашная косо!
Ты не щадиш и царских волосов,
Ты не глядиш, гдъ мужик, а гдъ царь, –
Все жереш так, как солому пожар.
Кто ж на ея плюет острую сталь?
Тот, чія совъсть, как чистый хрусталь...".

Ці рядки зі збірки "Сад божественних пісень" останнього великого поета українського бароко Г. Сковороди були б доброю епітафією на надгробному камені архимандрита Онуфрія, та насправді вони – відгомін улюбленого прабатьком харківських поетів мотиву: "Наймарніша марнота – марнота все". Перед смертю всі рівні, але добрі справи її перемагають.

"Сад божественних пісень" написаний Г. Сковородою на Харківщині так само, як і сотні, і тисячі поезій його нащадками. Їх животворне джерело – образ та творчість архимандрита Онуфрія.

Владислав ПРОНЕНКО,
Харків

ДІТИ БОЖІ У СВІТІ ЦЬОМУ

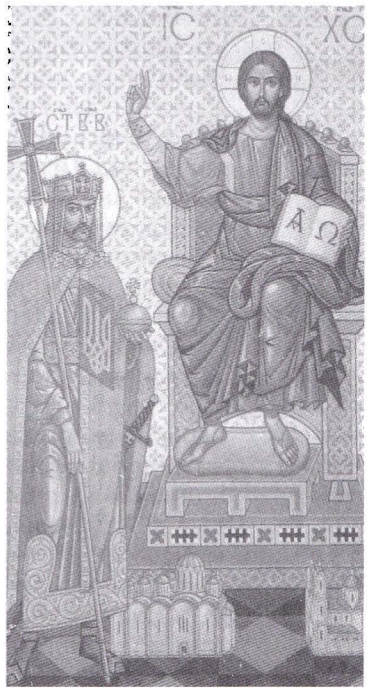

"Слава Богу", "Боже!", "Господи Боже, допоможи" – саме такі слова ми промовляємо у різних життєвих ситуаціях. І це не випадково, адже все наше життя дуже тісно пов'язане з Церквою, зокрема з Ісусом Христом, Який заснував її на Петрі-скелі. Ми звертаємося до Божественного Спасителя, як до Друга, Брата, Порадника. Бог завжди допомагає Своїм дітям, які приходять до Нього з молитвою і вірою.

Однак часто трапляється так, що ми вимовляємо ім'я нашого Господа зовсім механічно, не задумуючись особливо над тим, що говоримо. Це свідчить про те, що ми не пильнуємо за своїми словами, а Боже ім'я просто стало для нас одним із часто вживаних нами слів.

Такі випадки водночас показують нам, наскільки тісно всі наші думки, емоції і переживання пов'язані з Богом. Можна переконатися й у тому, як люди, які декларують свій атеїзм, мимоволі звертаються до Бога. Я зауважувала такі випадки, коли хтось казав: "Знаєш, я не вірю в Бога", або: "Я твердо переконаний, що Бога немає", – але коли налагоджувалася будь-яка більш чи менш важлива справа, ті ж самі люди вигукували: "Слава Богу!".

Наше життя, побут, традиції дуже тісно переплетені з релігією. У народних звичаях можна побачити залишки язичництва, з яким колись була пов'язана наша культура. Однак завдяки культурі у наше життя глибоко вкорінилося християнство.

Українську культуру можна назвати повністю християнською. Щоб переконатися у цьому, достатньо послухати кілька народних пісень, прочитати твори українських класиків або згадати, що перші українські літературні твори були за своїм змістом релігійними.

Сьогодні досить часто говориться, що Церква відділена від держави. Впродовж історії відносини між Церквою і державою були неоднаковими. Різні періоди відзначалися більш чи менш тіснішим зв'язком цих інституцій, однак, вони в той чи інший спосіб були взаємозалежними. В сучасному світі люди намагаються позбавити взаємного впливу цих інституцій.

Для сучасної людини було б дивним, якщо би за вчинений перед Богом гріх, непослух Божому слову вона відбувала державне покарання. Однак згадаймо біблійну розповідь про каменування жінки-перелюбниці. Найкращим прикладом виконання урядовцями вироку суду, який мав релігійний характер, є страсті Господа Ісуса Христа. Іншим прикладом такого взаємного впливу Церкви і

держави було мучеництво первісних християн, яким тогочасна римська імперія намагалася силою нав'язати поганську релігію і культ поклоніння імператору. Християни поклонялися тільки триєдиному Богові.

Відтоді минуло більше двох тисяч років і ситуація змінилася. Візьмімо за приклад нашу Українську державу, де відокремленість Церкви і держави гарантує основний закон – Конституція. **"Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа від Церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова"** (Стаття 35).

Проте людина є одночасно громадянином і духовною особистістю. Вона живе в державі, закони якої інколи дозволяють речі, заборонені Церквою, і які декларують її повну незалежність від норм будь-якої релігії.

Однак 35-та стаття – це не єдине місце в Конституції, у якому заторкується питання Бога. У вступі до Конституції міститься такий фрагмент: "Верховна Рада України від імені Українського народу – громадян України всіх національностей, ... **усвідомлюючи відповідальність перед Богом,** власною совістю, попередніми, нинішнім та прийдешніми поколіннями, керуючись Актом проголошення незалежності України від 24 серпня 1991 р., схваленим 1 грудня 1991 р. всенародним голосуванням, приймає цю Конституцію – основний Закон України" (Конституція України).

Отже, бачимо, наскільки тісно суспільне життя людини пов'язане з її духовним життям, більше того, суспільне життя впливає на духовне, і навпаки. Релігія не є лише приватною справою кожної окремої людини без жодних наслідків і впливів на інших людей. Будучи добрими християнами, ми зможемо стати добрими громадянами своєї держави. Одночасно державне законодавство містить ряд законів, які перегукуються з християнськими, наприклад: заборона вбивства чи скоєння інших злочинів. Ісус Христос і Його учні навчали людей вірно служити Богу і бути добрими громадянами. "Ісус промовив до них: "Віддайте кесареві, що кесареве, а Богові – що Боже" (пор. Мк 12, 17).

Нам, християнам, насамперед слід пам'ятати, що ми прийшли в цей світ для того, щоб зробити його кращим. Ми не є відділеними від суспільства, а живемо у ньому і творимо його. Від нас залежить не тільки наша доля, але також доля людей, які нас оточують. Не забуваймо також і про те, що ми є членами Христової Церкви на цій землі. Прикладом власного життя ми можемо відкривати Христа для інших людей. Будучи добрими громадянами, ми водночас проявимо своє справжнє християнство і спонукатимемо інших прийняти до свого серця Господа Бога.

Намагаймося відкривати Його любов для світу, щоби щораз більше людей, які часто кажуть: "Слава Богу", – справді хотіли Його прославляти. Отож, живімо на славу Божу, як діти Божі, щоби радіти і приносити радість іншим, будучи творцями власного суспільства і держави.

Тетяна ШПАЙХЕР,
студентка УКУ

ОСТАННІЙ ДОВОЄННИЙ РЕДАКТОР

Цією статтею про ***о. Пахомія Петра Бориса, ЧСВВ*** *закінчуємо серію публікацій про визначних довоєнних редакторів нашого часопису.*

Петро Борис народився 14 лютого 1903 р. у с. Колоденці Кам'янсько-Бузького р-ну на Львівщині. Після закінчення 5-го класу гімназії вступив 9 жовтня 1920 р. на новіціят Крехівського монастиря, прийнявши після облечин ім'я Пахомій. 28 травня 1922 р. склав перші обіти. Після навчання у Крехові й Лаврові у 1922-1924 рр. вивчав філософію в Кристинополі в 1924-1926 рр.

29 вересня 1925 р. склав професію довічних обітів. Вивчав богослов'я у Львівському та Кристинопільському монастирях. 1 грудня 1929 р. був висвячений на священика Перемишльським владикою Йосафатом Кочиловським, ЧСВВ *(нині блаженний УГКЦ – прим. ред.)*. Невдовзі продовжив ще один рік студій у Лаврівському монастирі. У 1931-1934 рр. виконував служіння ігумена у Краснопущі.

Отець Пахомій став останнім довоєнним редактором "Місіонаря" (1935-1939), наклад якого з 1930 до 1939 рр. зріс від 37 до 50 тис. примірників *(у той час це був, мабуть, єдиний греко-католицький релігійний часопис – прим. ред.)*. Ось як про це написав один із його співбратів по Чину: "Наступним, 10-м з черги редактором, призначено в 1935 р. о. Пахомія Бориса, ЧСВВ. Він поставив собі за завдання – духовне вироблення своїх читачів та членів Апостольства Молитви. Тому містив науки про духовні практики, пояснював засади досконалого життя, звернув особливішу увагу на Службу Божу (Літургію) та її символіку. Перед вибухом Другої світової війни жовківська друкарня набула свою клішарню, і тоді "Місіонар" містив більше ілюстрацій" *(о. Е. Пащак, ЧСВВ. Великий Апостол українського народу // Календар "Світла" на Божий рік 1957)*.

Навесні 1937 р. редакція "Місіонаря" святкувала 40-ліття з часу заснування часопису. В першу чергу її привітали греко-католицькі єпископи з України та поселень. З нагоди ювілею часопису відбулася і спільна зустріч колишніх отців-редакторів.

Отець Пахомій як редактор часопису, окрім ведення традиційних рубрик, особливу увагу звертав і на суспільні події. "Місіонар" інформував про сталінський терор у радянській Україні, викривав антиукраїнську суть політики Кремля. Багато уваги присвячувалось у "Місіонарі" і "Календарі Місіонаря" у 1936-1938 рр. громадянській війні в Іспанії, зокрема висвітлювались факти убивств католицьких священиків воякаами прокомуністичної армії. Широкого розголосу серед галицького суспільства набув Пастирський лист Митрополита Андрея Шептицького, опублікований у "Місіонарі" у ч. IX 1936 р. У ньому вже вкотре йшлося про небезпеку комунізму, про велике лихо, яке він приніс і несе далі усім народам світу, не лише українському.

Наприкінці 30-х рр. над світом нависла загроза нової війни. Вторгнення гітлерівської Німеччини в Рейнську область, Австрію та Чехо-Словаччину, напад Японії на Китай, Італії на Абісінію, братовбивча війна в Іспанії за фактичною участю СРСР з одного боку, й Німеччини – з іншого, свідчили, що світ опинився напередодні катастрофи. У той

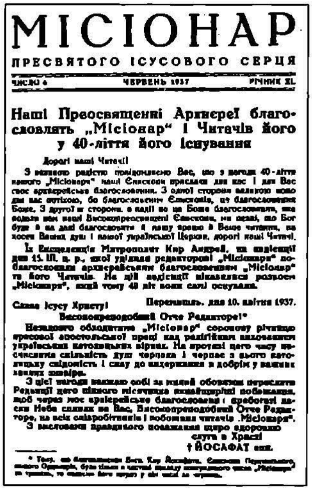

МІСІОНАР

ПРЕСВЯТОГО ІСУСОВОГО СЕРЦЯ

ЧИСЛО 6 ЧЕРВЕНЬ 1937 РІЧНИК XL

Наші Преосвященні Архиєреї благословлять „Місіонар“ і Читачів його у 40-ліття його існування

Дорогі наші Читачі!

[illegible]

Слава Ісусу Христу! Перемишль, дня 10. квітня 1937.

Високопреподобний Отче Редакторе!*

[illegible]

слуга в Христі
† ЙОСАФАТ епп.

[illegible]

На світлині: титульна сторінка часопису “Місіонар” за червень 1937 р.

напружений період “Місіонар” опублікував радіозвернення Папи Пія XII до народів цілого світу.

Після 1939 р. “Місіонар” у зв’язку зі серйозними суспільно-політичними змінами у Галичині аж до часу свого відродження в незалежній Україні вже не міг бути таким концептуальним та змістовним.

Отець Дам’ян Богун, ЧСВВ, живий свідок тієї доби, в інтерв’ю Інституту Історії Церкви (П-150) розповів, що о. П. Борис, окрім редакторської праці, душпастирював ще на Холмщині.

Коли стопа червоного окупанта у 1944 р. вдруге ступила на нашу землю, о. Пахомій, як і багато його співбратів по Чину, був переслідуваний за свою віру. Хоча Жовківський монастир був ліквідований, а друкарня відібрана у “державну власність”, він відважно надалі обслуговував парафію у Жовкві та прилучені до неї церкви. Однак невдовзі був засланий комуністичною владою до Сибіру і після повернення з ув’язнення проживав у родичів.

Отець Пахомій був одним з активних ієромонахів під час підпілля УГКЦ. Він проводив духовні науки для монахів Василіян, які повернулися зі заслання у 50-х рр., зокрема про це свідчив о. Мар’ян Чорнега, ЧСВВ, який підпільно душпастирював у той час у Соснівці біля Кристинополя. Коли в 1954 р. із ув’язнення повернувся уже старший віком Протоігумен Галицької Провінції о. Віталій Градюк, ЧСВВ, то о. Пахомій опікувався ним і був його секретарем, а після його смерті в 1961 р. він був таємно обраний Протоігуменом.

Заслугою о. П. Бориса було те, що він намагався в тих страшних роках переслідувань об’єднувати розсіяних співбратів по Чину і робив це до останніх років свого життя. Він дбав також за духовний ріст ченців, за нові покликання до підпільного Василіянського Чину, за створення таємної Духовної семінарії для вишколу монахів. Отець П. Борис підтримував зв’язки зі сестрами-монахинями різних Чинів і Згромаджень підпільної Церкви, зокрема був сповідником у сестер Василіянок та сестер Пресвятої Родини, проводив для них духовні реколекції.

Під час підпільного періоду життя о. П. Борис проживав здебільшого у Львові, навіть деякий час жив у домі відомої мисткині Олени Кульчицької. Пані Олена належала до середовища інтелігенції і влада довіряла їй. Ніхто не міг запідозрити, що в її домі підпільний Протоігумен отців Василіян відправляв Служби Божі. Отець Методій Костюк, ЧСВВ свідчив про о. П. Бориса в інтерв’ю Інституту Історії Церкви: “Будучи василіянином таким, як то кажуть, “з крові і кости”, він потрафив якось розуміти навіть проблеми тодішнього часу”.

Отець П. Борис упокоївся у Бозі 27 листопада 1973 р. у Львові. Похований у рідному селі. Він належав до того покоління монахів Василіян, які пережили піднесення свого Чину в період між двома світовими війнами, боляче відчули на собі його руїну після 1944 р. і таємно провадили духовну діяльність в умовах комуністичного переслідування.

Підготував Ігор СКЛЕНАР

БАГАТИЙ ЮНАК*

Филип до часу своїх нових студій проживав у Єрусалимі як гість – в будинку римського офіцера Юліуса. Коли він щовечора приходив під мури міста з Никодимом, то був похмурий. Він не мав грошей, аби жити у розкішній гостинній кімнаті, тому винаймав терасу на другому поверсі. Звідти можна було бачити нічне місто, дивитися на мініатюрні будинки, які видавалися кубиками, на грубі мури і сповнену таємницею святиню. Гора, вкрита оливковими садами, знаходилась на іншому боці Кедрону.

"Так бо Бог полюбив світ...", – ці слова глибоко запали Филипові в серце. Ні, такого він не міг би сказати. Він бачив перед собою тупі обличчя людей, які билися одні з одними, бачив каміння, які летіли, розбійників і перелюбників... Він бачив ницість і користолюбність...

"Так дуже Бог полюбив світ! Він послав Свого Сина не для того, щоб засудити світ, але щоб через Нього спасти його?".

Важко це зрозуміти... Хто може любити світ? Він був немовби прибитий до землі цими словами. Де залишився його дух, його знання? Цього він не міг пояснити. "Я би радо на Нього подивився...".

Місто ще було вкрите туманом, який обкутав його своїм покривалом, немовби в якусь таємницю. Сірі хмари щоденно висіли над землею. Филип бажав, щоб урешті впав дощ. Вони рухалися в напрямку на схід. Сонце пекло над курганами; високий шар пилюки був здійнятий ослами. Оброблені поля на схилах заросли великими будяками, проміння лагідного сонця відбивалося від білосніжних осель сіл і засліплювало очі.

Завжди Филип натрапляв на сліди Того, Кого шукав. У придорожніх місцях люди говорили про Нього, на вулицях і біля фонтанів. Інколи він зустрічав також мандрівних учителів і чув, як вони говорили своїм учням про аферист а і богохульника з Галилеї.

Чорні, як нічне небо, хмари висіли над краєм. Озеро і береги також набули темного відтінку. Незабаром загриміло. Почався дощовий сезон. Край ожив від цієї природньої зміни. Пилюка розчинилася у воді, велика розорена земля упивалася вологою. Люди замерзли і бігли назад у свої будинки, будучи схожими на посудину з розкаленим вугіллям. Дощ освіжив атмосферу.

Де би повинен Филип шукати галилеянина? Тільки, коли шумливий дощ більше не лляв би з неба, можна було б подумати про подорож краєм верхи на ослі. Юліус дозволив дочекатися грекові у своєму будинку покращення погоди. Филип і надалі жив там.

На вулиці лило. Сильне враження від уперше почутих слів Христа згасло, але туга залишалася у серці. Він міг би не чекати на те, коли перейдуть дощі. Стоячи нетерпеливо біля відкритих дверей, виглядав у подвір'я. Небо то просвітлювалося, то затемнювалося хмарами, які надходили з моря.

Врешті-решт гілки фінікових дерев почали оживати; живильні соки вливалися у них. Мініатюрні бруньки показували свої голівки з кори дерев. Дощ перемагав спеку.

Юліус послав людей у різні частини краю, аби грек міг легше дійти до своєї мети. Вони повинні були довідатися про місце перебування

---

* *За матеріалом німецького щомісячника "Католицький дайджест" ("Katholischer Digest", Ашаффенбург, квітень, 1949 р.).*

Ісуса. Невдовзі з'ясувалося, що Ісус міг бути в Капернаумі і вранці наступного дня вирушить до озера.

Филип сидів на пагорбі Генезаретського озера в тіні вічнозеленого дуба. Йому було видно ціле озеро. Там, де він сидів, починали рости білі, сині та червоні нарциси, анемони і лілії. Филип бачив перед собою різнобарвний світ. Квіткове поле і озеро виділялися на фоні неба. Вода була гладкою як дзеркало.

І ось у цю гарну місцевість мав прийти Ісус. Серце Филипа билося у спокійному ритмі й мало передчуття свята. Він був сповнений глибокого душевного очікування і прагнув пізнати правду.

У долині озера почулися голоси. Метушливість рибалок свідчила про прихід галилеянина. Филип встав і побачив Його. Легенький трепет пробіг через усе його тіло. Він рушив з пагорба в долину. Він не дивився собі під ноги. Його очі дивилися лише на одну особу, про яку Филип знав лише одне: Він є Той. Христос не дивився на Филипа. Рибалка поруч із Ним напевно дбав про засоби для існування; його обличчя було покрите багатьма зморшками; він по-дитячому слухав розповідь Учителя.

Ісус говорив. Филип чув тембр Його голосу. Його серце ще сильніше забилося, хоча він не усвідомлював, що говорив Ісус. Юнак не зауважував того, що його ноги спотикалися об каміння, він бачив перед собою тільки людину, про Яку знав, що вона є Ісус.

Божественний Спаситель підійшов ближче. Филип побачив Його обличчя. Господь звернув на нього Свій погляд. Юнак мовчки стояв, але раптом зі запалом почав говорити: "Учителю добрий, що мушу робити, щоб осягнути життя вічне?".

Ісус йому відповів: "Чому називаєш Мене добрим? Лише один Бог добрий. Якщо хочеш увійти в життя, зберігай заповіді". Филип запитав Його: "Які заповіді?". Ісус відповів: "Не вбий, не чужолож, не кради, не свідчи ложно, шануй батька й матір!". Юнак зауважив: "Усе це я виконував змалку". Ісус поглянув на нього з любов'ю: "Одного тобі бракує: Якщо хочеш бути досконалий, продай все, що маєш, і роздай бідним, так будеш мати скарб на небі. Потім прийди, візьми свій хрест і йди за Мною!".

Филип, почувши такі слова, відійшов від Нього засмучений.

Нічна темінь покрила край і лягла на берег озера. Квіти почали пахнути ще сильніше. Филип сперся об фігове дерево, яке випустило крихітні листочки. Він не міг збагнути, що з ним сталося. Чому він тут стоїть? Чому не йде за Ним разом з тими рибалками? Він був запрошений це зробити самим Ісусом... А він лише сидить тут. Чи це пов'язано з комфортом його життя, з власним розумінням правди, з недостатнім бажанням жертви, з багатством? Чи це

пов'язано з твердою вимогою Ісуса? Юнак довго розмірковував над цими питаннями і врешті-решт, опершись на камінь, заснув під відкритим зоряним небом Галилеї.

Наступний день був для Филипа беззмістовним. Він не міг впорядкувати свої думки. Юнак попрямував у бік Капернаума, щоб забрати свої дорожні речі. Він говорив коротко і уривчасто. Подякував господарям і сказав, що змушений прямувати на північ.

У Кесарії Филип віддав свій будинок другові-купцеві. Він більше не дивився на привабливий берег озера, на анемони та нарциси, на золоті пшеничні поля. Поверхня води видавалася йому підступною, хоча вона розкинулася між горами у своїй синьо-жовтій гамі. Він був задоволений, коли озеро залишилося за ним і подумав, який би він був щасливий, якщо б не ходив у ту сторону, у своє паломництво за правдою.

Так до юнака знову прийшли думки. Що робити? Займатися далі торгівлею? Як довго таке життя буде тривати? Він знову пригадав очі, які дивилися на нього. Ще ніколи в житті він не бачив таких очей. Він не мав на Його слова жодної відповіді, але вони досі бриніли в його душі. Филип думав, що ще не все втрачено, що ще можна повернутися. Ісус ще далеко не відійшов. Мабуть, перебуває в Тиберії або ще в Капернаумі, в домі тещі одного з дванадцятьох, які слідують за Ним.

Дивно, але Филип ще ніким так не переймався, як вчора однією людиною. І зараз він думав зустрітися з чоловіками, які були поруч із Ним. Його вражало те, що вони були вихідцями з простолюддя – рибалками і робітниками. Чи можна зробити рибалок філософами?

"Коли хто не народиться з Духа...". З переляком Филип пригадав собі слова, які він почув спершу як слова нового Вчителя і які його так глибоко вразили. "Навернутися! – кричало все його єство. – В одну мить відректися усього того, що маю у житті! Все віддати заради Того, чиї очі сповнені любові!". Але Филип ішов далі й не повертався до Нього. Він так і не знайшов рішення...

"Треба навернутися!" – кричало все його єство, але вуздечка на шиї тварини не ослабла. І тварина везла свого вершника у напрямку імперії Філіпіка. На гірській дорозі його супроводжував шум Йордану.

Ніч у придорожній оселі була сповнена душевних мук. День знову пройшов для нього в горах і при шумі води, з відчуттям туги, вини і закидів сумління. Чому галилеєць вимагав від нього речей, які такі чужі для нього, як ніколи у його житті? Все змінити, відкинути, що він до цього часу мав у своїх руках, стати дурнем в очах інших людей, чому саме він? Чи такого вимагав Христос і від Никодима? Чому від нього?

Юнакові здавалося, що Його очі промовляли: "Від тебе, саме від тебе". Усе єство Филипа кричало: "Я не можу! Ціле життя змінити? Від усього відмовитися?". Він раптом зупинився: "Ісус сказав: "Дотримуйся заповідей". І потім додав: "Одного ще тобі бракує". Я не хочу бути досконалим. Я буду дотримуватися заповідей, як це робив до сьогодні...".

Филип повернувся додому. Він уже не шукав за правдою. Його цікавила робота, торгівля, багатства. Інколи грек самотньо крокував у кінці каравану. Його серце і душа не сприймали нічого по-новому. Він не бачив ніякої краси у навколишній природі. Почувався самотнім і сумним. *(Закінчення. Початок у ч. 6 за 2005 р.).*

Е. ФАЙКС-ВАЛЬДХЕВСЛ
(Переклав з німецької мови Ігор Яремко)

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора
Віра АРІВ
Відповідальний секретар
Ігор СКЛЕНАР
Комп'ютерна верстка
Тараса БРОДОВИЧА

● Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
● Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 25.06.2005 р. Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. №1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

Ціна договірна

Віддруковано у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер".
80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

зміст

Слово редактора **193**
Наміри Апостольства молитви на липень **194**
Наміри Апостольства молитви на серпень **196**
Наміри Апостольства молитви на вересень **197**

К'яра Любік
"Слово життя" **198**
Паломництво до джерел *201*
Синод єпископів УГКЦ у Києві *201*
Перший Євхаристійний собор *202*
Примирення між народами можливе *203*
Священиче і дияконське свячення на Закарпатті *205*
Альберто Боббійо
Христос понад усе **206**
о. Томіслав Іванчіць
"Зустріч із живим Богом" **208**
Розклад проведення реколекцій у Підгорецькому монастирі *210*
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Усі їли і наситилися **211**
о. Йосафат Воротняк, ЧСВВ
Святі Верховні Апостоли **213**
Владислав Проненко
Прабатько харківських поетів **215**
Тетяна Шпайхер
Діти Божі у світі цьому **217**
Ігор Скленар
Останній довоєнний редактор **219**
Е. Файкс-Вальдхевсл
Багатий юнак **221**

Передплатний індекс – 23959

КРОСВОРД "МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ"

(присвячується 140-річчю від дня народження Слуги Божого Митрополита А. Шептицького)

По горизонталі: 3. " - це велика річ, велике добро, великий обов'язок і великий спосіб випросити собі те, чого треба". **6.** "Так само складаю днесь до Христового престолу кожну добру волю, і кожний ширий , і кожну щиру працю, котрих без числа серед нашого широго, побожного народу". **7.** Архикатедральний св. Юра у Львові, де упродовж півстоліття тут жив і служив Богові, Церкві та своєму народові Слуга Божий А. Шептицький. **10.** "Духовні бажання силою молитов приносять щось із того, що ними бажається, дочасні дарунки, вимовлені словами, можуть тільки виявити нашу ". **11.** "Нині наново здобута незалежність відкрила новий і багатообіцяючий період, що зобов'язує громадян поставити собі за мету "будувати рідну хату", Україну, як любив пригадувати Митрополит Андрей Шептицький" - слова, які виголосив Слуга Божий Папа Іван II на Божественній Літургії візантійського обряду в Києві 25 червня 2001 р. **12.** "Христос ставав для нас хлібом, давав нам пити Свою у вигляді вина" (слова з молитви про Пресвяту Євхаристію). **13.** "Великим скарбом душі є любов до Пресвятої Діви, великим даром з Неба - бути ширими дітьми Марії". **16.** "Складім біля Його пресвятого Гробу врочисту обітницю, що Його Святе Євангеліє і Його святий не перестануть бути для нас провідним світлом у нашім житті приватнім, в житті родиннім, суспільнім і народнім". **17.** "Благослови, Всемогучий Боже, той народ, що колись Ти поручив моєму проводові! І дай йому ласку вірно Тобі служити й доступити колись вічної нагороди в небі, де Тобі, в Трійці єдиній, Отче, Сину і Духу Святий, належиться всяка слава, і поклін". **20.** "Всемогутній Боже й Царю слави, Ісусе Христе, що цілим серцем любиш увесь людський рід, а в Своєму безмежному Провидінні безнастанно піклуєшся кожним народом зокрема, глянь милосердно на наш Український , що з повною надією звертається до Тебе, свого найліпшого Отця й премудрого Царя". **21.** "Хто по-християнськи дивиться на життя, той знає, що Бог, милосердний наш , навіть тоді, коли карає, робить це з любов'ю і з любові". **22.** "Нехай зробить тебе Бог твій Своїм святим народом!".

По вертикалі: 1. "Благаємо Тебе, наш Боже, про особливу опіку і для нашого народу". **2.** Софія з Фредрів Шептицька - книги "Молодість і покликання о. Романа Шептицького". **4.** "Всі ми віримо і надіємось, - а наша непохитна, як гора Сіон, - всі ми віримо і сильно переконані, що навіть й тоді, коли Бог карає за провини, то не відкидає нас, а карає на те, щоб простити і поблагословити". **5.** "А тепер, мої милі Браття, як малий своєї любові і як завдаток своєї праці задля вас, уділяю кожному з вас зокрема, вашим родинам, хатам, селам і містам і всім вашим працям Архиєрейське благословення". **8.** Місто в Росії, де Митрополит А. Шептицький призначив Студита Леоніда Федорова екзархом для католиків у Росії. **9.** " Господа нашого Ісуса Христа з вашим духом, Браття. Амінь". **14.** Одне з хресних імен Слуги Божого Митрополита А. Шептицького. **15.** "Присвячую Тобі мої думки, й слова, і діла, і всі мої страждання, й працю, всі надії, потіхи й радощі, а передусім Тобі присвячую своє бідне ". **18.** "Дай, Господи, Своїй Церкві без насилля й злиднів вільно розвиватися, пошли всім народам лад і мир; вчини, щоб від краю до краю землі лунав лиш один ... - слава Божественному Серцю, що в Ньому наше спасення, Йому честь і слава навіки". **19.** "Господи, будь Царем тих, що звели їх блудні науки або розділили незгоди, й приверни їх до джерела правди та єдності віри, щоби скоро стали одне й один пастир".

Більшість відповідей можна знайти у книжці ***"Митрополит Андрей Шептицький. МОЛИТВИ"*** *(упорядник Олег Петрук).*

Склала Леся ШТИКАЛО, м. Львів

Відповіді на кросворд "Великий Папа", вміщений у ч. 6 за 2005 р.:

По горизонталі: 2.Йов. 5.Бараник. 8.Відкупитель. 11.Ангел. 12.Явень. 15.Велич. 16.Сонце. 19.Судан. 20.Марія. 23.Канонізація. 24.Конклав.

По вертикалі: 1.Пора. 3.Ласка. 4.Життя. 6.Вітер. 7.Слава. 9."Анжелікум". 10.Індонезія. 13.Давид. 14.Хрест. 17.Наказ. 18.Надія. 21.Голос. 22.Тарас.

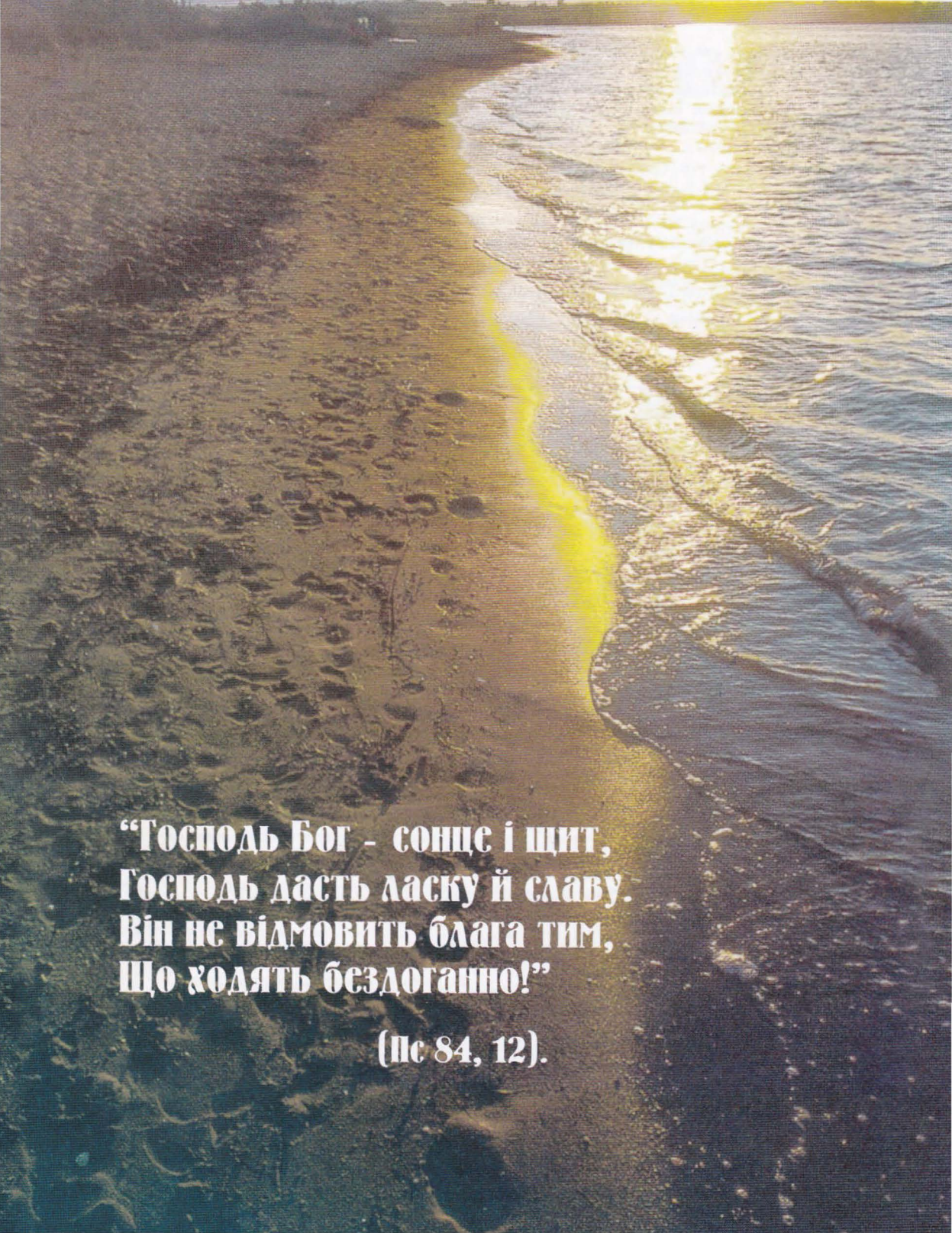

“Господь Бог - сонце і щит,
Господь дасть ласку й славу.
Він не відмовить блага тим,
Що ходять бездоганно!”

(Пс 84, 12).